

svētdienas•rīts

Septembris 2025 Nr. 9 (2018)

3,30 €

Ordinācija

*Svētā Meinarda dienā
ordinē piecus kalpotājus*

Saruna

*Ar LELB Jauniešu centra vadītāju
Leidu Ozoliņu:
“Lai izdodas dot Kristus gaismu!”*

Pastorālā aprūpe

*Rīgas Sv. Ģertrūdes draudzē notiks kurss
“Dvēseles dziedināšana”*

**Vēsturisks brīdis
Latvijas evaņģēliski
luteriskās Bāznīcas dzīvē –
arhibīskaps Jānis Vanags
ieved amatā arhibīskapu
Rinaldu Grantu**

ISSN 1407-964X

Inga Reča, žurnāla “Svētdienas Rīts” redaktore

Vasaras nogale mūsu Baznīcas dzīvē bija emocionāli piesātināta (brīžiem pat pārsātināta!) – piedzīvojām gluži vai laikmetu maiņu. Un kā nu ne – pēc 32 kalpošanas gadiem arhibīskaps Jānis Vanags nodeva amata zizli jaunajam arhibīskapam Rinaldam Grantam. Gan pateicības dievkalpojums, noslēdzot arhibīskapa Vanaga kalpošanu, gan arhibīskapa Granta amatā ievešanas dievkalpojums bija tik skaisti, gaiši un pacilājoši! Un par mīmu¹ jau ir kļuvis “Svētdienas Rīta” autores Kristīnas Solohas Feisbukā sacītais: “Jūtos gandrīz vai tā, it kā mēs būtu nevis piedzīvojuši arhibīskapu maiņu, bet vienkārši kļuvuši par vienu arhibīskapu bagātāki.”

Un tomēr – “Svētdienas Rīta” (un manā dzīvē arī) arhibīskapam Jānim Vanagam ir īpaša loma. Vienā kalpošanā kopā pavadīti 25 gadi! Tie ir bijuši gana vētraini. Bet tas, ka “Svētdienas Rīta” lasītājiem joprojām ir iespēja turēt rokās tipogrāfiski iespiestu žurnāla izdevumu, ir, pateicoties arī arhibīskapam Vanagam. Bija pat tāds kritisks brīdis (pirms vairāk nekā desmit gadiem), kad viņš atdeva savu gada algu (!), lai žurnāls varētu iznākt. (Protams, Baznīca atrada veidu un līdzekļus, kā uzturēt savu arhibīskapu). Tik nozīmīga vieta mūsu Baznīcas dzīvē viņa acīs bija drukātam “Svētdiena Rīta” izdevumam. Svētku dievkalpojumos, satiekot un runājot ar draudžu un citu konfesiju pārstāvjiem, ne viens vien sacīja: “Turieties un spirinieties, cik tik spēka, lai “Svētdienas Rīts” varētu iznākt!” Interesantākais, ka viņu vidū bija arī gados jauni ļaudis. Un es sapratu – tas ir mīts, ka jaunie lasa tikai digitālā formātā. Jā, varbūt ātri iegūst ikdienas informāciju (es to skaitā), bet vērtību (ne tikai misijas, bet arī Latvijas kultūras vērtību) redz drukātam izdevumam.

Septembra numurā mītus par mūsdienu jauno paaudzi lauž arī Lindas Kuskovas un Roberta Križanovska iespaidi par mūsu 30 (!) svētdienas skolas skolotāju viesošanas Amerikas Savienotajās Valstīs un saruna ar LELB Jauniešu centra vadītāju Leidu Ozoliņu: “Mūsdienu jaunieši ir brīnišķīgi – atbildīgi, mērķtiecīgi, enerģiski. Jauniešiem ir tik labas idejas, un viņos ir milzīgs garīgs spēks! Arī Dieva lietās – ja viņi pieslēdzas, tad ar vērienu!” Rīgas Jēzus draudzes jauniešu vadītājs Roberts to apliecina: “Paturiet aizlūgšanās mūsu svētdienas skolas skolēnus un skolotājus, kā arī jauniešus, lai tie varētu celt un būvēt Dieva valstību Latvijā!” Tik skaists novēlējums! ●

1 Angliski – *mime*; arī mēme – ir ideja, uzvedība vai kāds cits kultūras elements, kas izplatās no indivīda uz indivīdu. *Red.*

Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas SIA IHTIS reģ. Nr. 000341733 Mazā Pils ielā 4, Rīga, LV–1050 **izdevums žurnāls “Svētdienas Rīts”**. Redkolēģija: Jānis Vanags, Pāvils Brūvers, Linda Kalniņa, Agita Krastiņa, Ivars Jēkabsons, Arnis Šablovskis, Elīna Lāce, Ingrida Briede, Inga Reča. Redaktore Inga Reča +371 26459800. Datorgrafīke Irēna Vītomska. Redakcijas adrese: Mazā Pils ielā 4, Rīga, LV–1050, tālr. + 371 67224911, e-pasts: svetdienasrits@lelb.lv. Iznāk kopš 1920. gada janvāra, reģ. Nr. 000702015, abonēšanas indekss 1095. Iznāk reizi mēnesī, iespiests “UnitedPress”. Pārpublicēšanas vai citēšanas gadījumā atsauce uz žurnālu “Svētdienas Rīts” obligāta. Autoru viedoklis ne vienmēr atspoguļo redakcijas viedokli. Par autoru honorāriem nepieciešama iepriekšēja vienošanās. Uz pirmā vāka – Ulda Muzikanta foto. Uz ceturrtā vāka – Elīnas Lāces kolāža.

Laikmetu griežos

SATURS

- 3 Arhibīskapa uzruna**
Vislabāk darīsim to kopā! Arhibīskaps Jānis Vanags
- 6 Arhibīskapa uzruna**
Viscēlākais ceļš. Arhibīskaps Rinalds Grants
- 7 Notikums**
Trīs dienas augustā. Fotoreportāža
- 9 Ziņas**
Arhibīskaps Jānis Vanags noslēdz kalpošanu līdzšinējā amatā
- 10 Jubileja**
Mācītājs Ivars Jēkabsons atzīmē ordinācijas 30 gadus
- 12 Svētdienas skola**
LELB svētdienas skolas skolotāji viesojas ASV
- 14 Saruna**
Ar LELB Jauniešu centra vadītāju Leidu Ozoliņu
- 19 Jauniešu nozare**
LELB Jauniešu centra rudens sezonas aktualitātes
- 20 Ārzemēs**
Izplata vairāk digitālo Bībeļu nekā drukāto
- 21 Vajātā Baznīca**
Somālija. Es pieķēros Dievam
- 22 Pastorālā aprūpe**
Rīgas Sv. Ģertrūdes draudzē notiks kurss “Dvēseles dziedāšana”
- 23 Mīlestības ceļš**
“Uzskats par nāvi maina dzīvi”. Arhibīskapa Rinalda Granta liecība
- 24 Pārdomām**
Par skolu un gudrību. Mācītājs Juris Zvirgzdiņš
- 25 Dzejas dienas**
Cilvēks pie Vārda. Līgita Ābolniece
- 26 Sinode**
Pateicības un aktualitātes
- 28 Svētdienas skola**
Pirmais bauslis. Četri uzdevumi
- 29 Svētdienas skola**
Sirds bauslis. Mācītājs Ivars Jēkabsons
- 30 Pasmaidi**
No studentu dzīves

Abonē “Svētdienas Rītu” arī elektroniski – PDF formātā!

Raksti uz e-pastu: svetdienasrits@lelb.lv un saņem savā e-pastkastītē!

Vislabāk darīsim to kopā!

Arhibīskapa Jāņa Vanaga uzruna zižļa nolikšanas dievkalpojumā Rīgas Domā 2025. gada 29. augustā.

(Mt 16:13–19)

Kristus mīļotie, kad mūsu Kunga zemes kalpošana tuvojās beigām, Viņš teica mācekļiem, kurus Viņš sauca nevis par kalpiem, bet par draugiem: “Es ļoti ilgojos ēst šo Pashā jēru kopā ar jums!” Man šķiet, ka es spēju uztvert kaut ko no tā brīža. Pirms izšķirošiem dzīves notikumiem ir labi būt kopā ar draugiem sirdij dārgā vietā. Pirms atvadīšanās ir labi izbaudīt kopā būšanu, lai dalītos ar to, kas ir visdārgākais. Šodien mēs kā draugi esam sapulcējušies šeit, Māras baznīcā, kā to apdzied tautasdziesmās. Mūsu dārgums ir Dieva vārds, sakramenti un mīlestība savā starpā.

Pirms 40 gadiem, 1985. gada 1. decembrī, Rīgas Sv. Jāņa baznīcā mani ordinēja par mācītāju. Pirms 32 gadiem šeit, Rīgas Sv. Marijas Domā, 1993. gada 29. augustā mani ordinēja par bīskapu. Lielākā daļa manas dzīves ir pavadīta, kalpojot Tam Kungam un Viņa Baznīcai. Kad man bija apmēram 10 gadu, es sajutu Viņa aicinājumu kļūt par garīdznieku. Tagad es varu teikt tāpat kā Simeons: “Kungs, lai nu Tavš kalps aiziet miera” un tad klausīties, ko Viņš man atbildēs. Kā svētā Birgita no Vadstenas teica lūgšanā: “Rādi man,

Foto – Uldis Muzikants

Kungs, savu ceļu un liec man gribēt pa to iet!”

Mēģinot garā sajust, par kuru Rakstvietu man šodien vajadzētu runāt, es apstājos pie notikuma, par kuru lasījām Mateja evaņģēlija 16. nodaļā. Tikai pēc laika aptvēru, ka esmu izvēlējis to pašu fragmentu, par kuru runāju pirms 32 gadiem Sinodes noslēguma dievkalpojumā. Es nebiju gaidījis, ka mani ievēlēs, un es nebiju sagatavojis sprediķi. Atceros, kā sēdēju Mazās ģildes garderobes kaktā un mēģināju pusstundas laikā uzrakstīt dažas domas.

Acīmredzot šī Rakstvieta mani uzrunā brīžos, kas saistīti ar Baznīcu, ar amatu un kalpošanu, un ar izvēlēm, kas maina dzīves stāvokli.

Kungs Jēzus Filipa Cēzarejā jautā mācekļiem: “Bet ko jūs sakāt – kas Es esmu?”

Sīmanis Pēteris atbild Jēzum: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.”

Mūsu Kungs viņam saka: “Laimīgs esi tu, Sīmani, Jonas dēls, jo miesa un asinis tev to neatklāja, bet mans Debesu Tēvs.”

► 4. lpp.

Viscēlākais ceļš

Arhibīskapa Rinalda Granta sprediķis, sākot kalpošanu Rīgas Domā 2025. gada 30. augustā.

(Lk 5:1–11)

Kristū mīļie ekumeniskie viesi, tuvāki un tālāki sadarbības partneri, paldies, ka esat šeit. Ar savu klātbūtni jūs pagodināt mūsu Baznīcu un apliecināt, ka esat mums blakus mūsu kopīgajā misijā. Par to jums pazemīgi pateicos.

Dārgie tēvi un brāļi bīskapa kalpošanā, jūsu klātbūtne ir svarīga un redzama zīme tam, ka šie svētki ir visas mūsu mīļās Baznīcas svētki.

Mīļie arhidiecēzes, arī Liepājas un Daugavpils diecēžu amatbrāļi, jūsu dalību šajā dievkalpojumā uztveru kā brālības un koleģialitātes liecību. Mēs kopīgi kalposim, bet ir svarīgi, ka kopīgi arī svinam svētkus. Paldies par šādu iespēju.

No sirds pateicos arī mūsu draudžu ļaudīm. Jūs man esat parādījuši lielu uzticību. Šodien es uzticu sevi un savu ģimeni jūsu lūgšanām un ar prieku raugos uz mūsu kopīgo kalpošanu.

Mīļā Latvijas tauta Māras zemē, Dievs mūs ir svētījis ar savu vārdu un ar Baznīcas klātbūtni jau kopš bīskapa Meinarda laikiem. Lai Viņa svētība ir pār jums, kas Kristu pazīstat, un arī pār jums, kurus Viņš vēl aizvien meklē.

Genecaretēs ezers izrādījās bagātāks, nekā pirms tam likās. Pētera dzīvē atklājās jauns potenciāls un iezīmējās skaistais Baznīcas aicinājums. Tas viss notika Jēzus dēļ! Tāpēc šodien kopā ar jums gribu raudzīties uz Jēzu, uz Pēteri un uz Baznīcu. ► 6. lpp.

Foto – Jānis Cepurītis

Foto – Uldis Muzikants

◀ 3. lpp.

Jautājums – atbilde. Jautājums – atbilde. Īss dialogs, kas tomēr prasa apstāties un domāt dziļāk.

“Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.” Tā ir atziņa, ko nevar sasniegt ar dabiskiem līdzekļiem. Miesa un asinis to neatklāj. Ja mēs katrs atsauktu atmiņā savu ceļu uz ticību, tad pārliecinātos, ka to neizpratojām. Tā mums atklājās, un mēs ieticējām. Tā nebija miesa un asinis, kas mums to atklāja, bet Debesu Tēvs. Pēteris šeit atbild daudz vairāk nekā tikai uz jautājumu. Viņš atbild uz atklāsmi. Patiesa ticības apliecība nevar būt nekas cits kā atbilde uz Dieva atklāsmi.

Nav nejaušība, ka tieši šajā brīdī Kungs Jēzus pirmo reizi runā par Baznīcu. “Uz šīs klints Es uzcelsu savu Baznīcu, un elles vārti to neuzveiks.” Baznīca pulcējas ap ticības apliecību. Kad mēs lūdzam par kristiešu vienotību pasaulē, mēs lūdzam pieaugošu vienprātību apliecībā.

Agrākos laikos, kad pasaulē piedzima bērns, viņš ieradās vidē, ko veidoja kristīgais vēstījums. Priekšā jau bija vērtību, uzskatu un likumu sistēma, kas bija izveidota, balstoties uz Bībeles rakstiem, kā tos skaidroja kristiešu domātāji, citiem vārdiem sakot – Baznīca. Bērns attīstījās par personību, izaugot šajā modelī, un iekļāvās sabiedrībā.

Mūsdienās ir citādi. Kristīgā tradīcija lielā mērā ir nojaukta, un cilvēki paši cenšas veidot savu vērtību sistēmu. Taču vērtības nevar izgudrot, tās var tikai atklāt. Mūsdienās cilvēki meklē attiecības ar Dievu, bet dara to kā bez kartes un bez kompasa. Pasaulē ir tik daudz saistošu ideju, labu nodomu un

interesantu garīgo skolotāju, ka pat kristieši, ar Baznīcu saistīti cilvēki, apmulsť. Kā es varu to visu sakārtot?

Ar ticības apliecību. Vai šis skolotājs, šī mācība, šis garīgums apliecina tikpat skaidri un nepārprotami kā Pēteris: “Tu esi Kristus – dzīvā Dieva Dēls”? Kopiena, kas pulcējas ap kaut ko citu, nav Baznīca, lai cik aizraujoša tā būtu, vēlas labu un dara labu.

Daži noteikti teiks – lieliski! Es pat nevēlos, lai tā būtu Baznīca. Mani piesaista plašāks garīgums. Tas izklausās mūsdienīgi un patstāvīgi, bet ir problēma. Nopietna problēma. Mēs visi esam grēkojuši. Mums visiem trūkst dievišķās godības (Rm 3:23). Alga par grēku ir nāve (Rm 6:23). Mūsu patiesā vajadzība nav izdaiļot savu personību vai atrast līdzsvaru dzīvē. Mums ir jāizbēg no mūžīgās nāves. Tā ir nāvējoša problēma.

Tiem, kas to saprot, ir izeja: “Dieva dāvana ir mūžīgā dzīve Jēzū Kristū, mūsu Kungā.” Jēzus saka: “Es esmu durvis.” Viss, kas mums nepieciešams, ir atslēga. Jēzus saka Šīmanim, Jonas dē-

lam: “Es tev došu debesu valstības atslēgas.”

Mūsu Kungs Jēzus Kristus uzņēmās sodu par mūsu grēkiem un mūsu pelnīto nāvi un izpirka mūs pie krusta ar savām svētajām, dārgajām asinīm. Mēs to neesam pelnījuši. Mēs to nevaram nopelnīt. Bet tiem, kas tic un apliecina, ka Jēzus ir Kungs, Dievs dāvā Viņa nopelni un uzvaru pār nāvi. Vai tas ir svarīgi? Pagājušajā naktī Krievija atkal uzbruka

Ukrainai. Kijivā tika sagrautas mājas, cilvēki tika nogalināti un aprakti zem gruvešiem. Mēģināsim iedomāties sevi apraktus zem degošām drupām. Kad tas notiek, nav vietas spriedelēšanai. Ir tikai viena doma – kaut drīzāk atnāktu glābēji. Mēs dotu jebko, lai izkļūtu laukā. Kristus ir Glābējs. Kristus ir durvis, kas ved uz dzīvību. Viņš saka Pēterim: “Es tev dodu atslēgas.”

Kāpēc tieši viņam? Šīmanis, Jonas dēls, nepiedzima par Pēteri. Viņš par to kļuva, kad atzina: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.” Ticības apliecinājums padarīja viņu par klinti, uz kuras Kungs ceļ savu Baznīcu. Pēteris apliecināja visu mācekļu vārdā. Tajā brīdī tur, Filipa Cēzarejā, stāvēja Kristus Baznīca, sapulcēta ap Jēzu. Mūsu Kungs vidū un ap Viņu tie, kas apliecināja Viņu kā dzīvā Dieva Dēlu. Kad mēs apliecinām to pašu ticību un topam tajā kristīti, mēs kļūstam par Baznīcu. Mēs stāvam uz klints un kļūstam par tās daļu.

Nīkajas ticības apliecība, kuras 1700 gadus mēs šogad svinam, ir tikai plašāks Pētera apliecības skaidrojums. Apustuļu ticības apliecība, ko mēs apliecinām Kristībā, Atanāsija ticības apliecība, ko mēs apliecinām Svētās Trīsvienības svētkos, un arī Augsburgas ticības apliecība, kas ir mūsu luteriskās ticības pamatā, – tās visas mēģina izskaidrot, ko tas nozīmē: “Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls.” Tas ir tas, kam mēs ticam, tajā mēs dzīvojam, ro-sāmies un esam.

Ja kāds saka: “Es apliecinu Jēzu, bet man nevajag nekādu Baznīcu”, tas ir teikts bez izpratnes un pat apdraud dzīvību.

Apustulis Pāvils raksta: “Tiem, kas Kristū Jēzū, vairs nav pazudināšanas.” Būt Kristū Jēzū nozīmē būt Baznīcā. Pāvils raksta Korintas draudzei: “Jūs esat Kristus miesa, un katrs no jums tās loceklis.” Baznīca ir ķermenis, kurā Kristus dzīvo un darbojas mūdienu pasaulē. Vārds turpina būt miesa un mājot mūsu vidū. Pats Kungs Jēzus saka: “Es esmu vīna koks,

jūs esat zari. Kas paliek Manī un Es viņā, nes daudz augļu, jo bez Manis jūs neko nevarat izdarīt.” Nevienš nevar būt Kristū, paliekot ārpus Viņa ķermeņa. Pazudināšanas nav tiem, kas ir Baznīca. Mūsu izcilais Baznīcas teologs un asinsliecinieks Edgars Rumba doktora disertācijā raksta: “Kas meklē glābiņu no ļauniem gariem vai no mūžīgā soda, tam patvērumu sagādā Kristus Baznīca. Glābties Kristū nozīmē glābties Baznīcā. Iestāties Baznīcā un kļūt atpestītam ir gluži tas pats. Aiziet no Baznīcas nozīmē zaudēt katru pestīšanas cerību.”

Kristus mīlotie, tas palīdz mums saprast, kāpēc mēs to visu darām. Kāpēc mēs mīlam un uzturam savas baznīcas, kāpēc mēs steigšamies uz tām svētdienās un darbadienās, lai būtu kopā ar Dieva vārdu. Mēs to darām, lai tiktu glābti un lai pēc iespējas vairāk cilvēku būtu izglābti. Mīlēt Dievu pāri visam un tuvāko kā sevi pašu nozīmē ar vārdiem, darbiem un dzīves piemēru palīdzēt pēc iespējas vairāk cilvēku pievienoties Baznīcai. Vai vismaz nestāvēt viņiem ceļā. Svētais Pāvils raksta: “Dievs Kristū pasauli samierina ar sevi un nepieskaita cilvēkiem viņu pārkāpumus, un mūsos Viņš ir ielicis izlīguma vēsti. Kristus dēļ mēs esam sūtņi, it kā Dievs sauktu caur mums: Kristus dēļ mēs lūdzam – saņemiet šo izlīgumu ar Dievu!” (2Kor 5:20)

Sākot no apgaismības laikiem, kad par svarīgu sāka uzskatīt tikai to, ko prāts var pierādīt, mācītāji un bīskapi reizēm sāka justies tā, it kā viņiem būtu jāattaisno sava esamība ar to, ka viņi ir sabiedrībai noderīgi. Ja viņi būs līdzīgi, piemēram, psihologiem vai terapeitiem, tad cilvēkiem būs pamats viņus cienīt.

Tomēr Kungs Jēzus negaida, ka mācekļi pielāgosies sabiedrībai. Viņš gan apvaicājas, ko cilvēki par Viņu saka, bet tad jautā: “Ko jūs sakāt, kas Es esmu?” No mācekļiem Jēzus sagaida augstāku, garīgu redzējumu. Viņš jautā par noslēpumu, kurā jāiespiežas to ticībai, kuri tic.

Jānis Hrizostoms brīdina, ka, ja mēs runājam par Kristu līdzī sabiedrības domām, mēs pazeminām Dieva Dēla godu. Sērens Kirkegors savā esejā “Atšķirība starp ģēniju un apustuli” raksta, ka apustulis ir tik daudz augstāks par ģēniju, cik debesis ir augstākas par kalnu, jo apustulis saņem vēstījumu no augšienes.

Jēzus jautājums Pēterim parāda, ka atklāsmē ir augstāka par cilvēku zināšanām, prasmēm un labiem nodomiem. Ja Baznīca neliecina par atklāsmi, tai patiesībā nav, ko

teikt. Tā vienkārši piebalso. Tā kļūst nederīga kā sāls, kas zaudējis sāļumu.

Bīskapa vai mācītāja lielākā vērtība ir tā, ka viņš komunicē Dieva atklāsmi, pasniedz svētos sakramentus un atraisa no grēkiem, lietojot Kristus dotās atslēgas. Viņš atraisa cilvēkus debesīm. Nevienš to viņa vietā nedarīs.

Apustulis Pāvils saka: “Sargait paši sevi un visu ganāmo pulku, kurā Svētais Gars jūs iecēlis par sargiem.” (Apd 20:28) Tas ir mūsu aicinājums. Priekš visa pārējā pasaulē ir profesionāļi, kas izdarīs labāk, bet – vai mums! – ja mēs nenesam Labo vēsti un Kristus dotās atslēgas pametam sarūsēšanai.

Neatkarīgi no tā, cik attīstīta ir sabiedrība, elles vārti to viegli uzveic, ja tai nav Dieva atklāsmes un sakramentu satvara, kurā bērniem uzaugt, cilvēkiem dzīvot kopā. Tā ir liela nelaime. Mums ir jādod saviem cilvēkiem tas, ko viņi paši nespēj iegūt, – atklāsmē par Jēzu Kristu, dzīvā Dieva Dēlu. Tādā veidā mēs izpildām Kunga Jēzus pavēli mīlēt savu tuvāko kā sevi pašu.

Kāpēc es izvēlējos šo Rakstu vietu, un kādēļ runāju par Baznīcu? Kristus mīlotie, šis gads man bija kā “pēdējā atpakaļ skaitīšana” – pēdējais 18. novembris, pēdējie Ziemassvētki, pēdējās Lieldienas, pēdējās Bīskapu kolēģijas, Kapitula un Virsvaldes sēdes, bet šī nu patiešām ir pēdējā reize, kad es jūs uzrunāju no šīs kanceles šajā amatā. Tādā brīdī no visa, ko varētu teikt, gribas runāt par svarīgāko.

Kristīgā vēsts ir brīnīšķīga. Tā ir radījusi dziļāko kultūru pasaules vēsturē, un nekautrēsimies to teikt, jo tā ir patiesība. Ja saliktu citu uz citas visas grāmatas, kas skaidro Bībeles vēstījumu un apraksta to, ko tas pasaulē

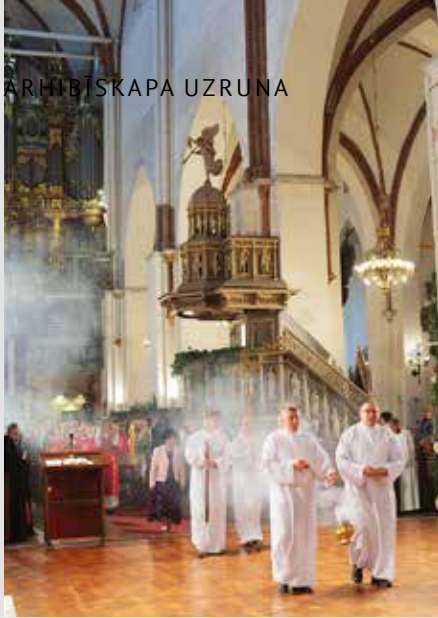
ir izveidojis, kaudze aizsniegtu Mēnesi. Bet kas ir grāmata? Grāmata nav nekas cits kā ar krāsu aptraipīts papīra žūksnis. Tā atdzīvojas tikai tad, kad mīļdarbojas ar prātu, ar dvēseli un sāk ietekmēt cilvēka dzīvi.

Baznīca ir vieta, kur grāmatās rakstītais tiek dzīvots un kļūst nozīmīgs. Baznīcā Kristus mājā mūsu vidū un mēs viņā. Iesākumā bija Vārds, un Vārds bija pie Dieva, un Vārds bija Dievs. Vārds kļuva par miesu un mājāja mūsu vidū. Baznīcā cilvēki joprojām piedzīvo Vārda iemiesošanos sevī, kad atdzimst un atjaunojas Svētajā Garā. Draudzē mēs nesam cits cita nastas un cits citu atbalstām zemes svētceļojumā. Es neesmu saticis nevienu, kurš ārpus draudzes ir spējis attiecības ar Kristu uzturēt jebkādā nozīmīgā veidā. Baznīca ir mūsu dārgums, dāvana, ko Dievs ir devis saviem mīļajiem bērniem. Lolosim un glabāsim to!

“Tu esi Kristus, dzīvā Dieva Dēls!” Pēteris to nepateica pēkšņi. Trīs gadus viņš dienu no dienas dzīvoja tuvu Jēzum, pieredzēja Viņu, vēroja Viņu, klausījās, vaicāja, strīdējās, turpināja sekot. Viņš maldījās un šaubījās, reizēm pateica kādu muļķību, par ko Jēzus viņu apsauca. Taču viņš negāja prom, bet neatlaidīgi sekoja. Tad izšķirīgajā brīdī viņā dzima vārdi, kas viņu padarīja par klinti, uz kuras Jēzus ceļ savu Baznīcu.

To mēs varam no viņa mācīties. Darīsim tāpat kā viņš. Dzīvosim Jēzum tuvu un piedzīvosim Viņu! Vērosim Viņu, runāsim ar Viņu lūgšanā, staigāsim kopā ar Viņu dievkalpojumā. Šaubīsimies, bet neatkāpsimies. Tad arī mums īstajā brīdī būs īstie vārdi, ko teikt vai nu kādam, kuram tos vajag, vai arī pašiem sev. Un vislabāk – darīsim to kopā! ●

◀ 3. lpp.

Mūsu evaņģēlija notikums aizsākas ar ļaužu vajadzību dzirdēt Dieva vārdu. Šī vajadzība viņus bija atvedusi no malu malām. Tās dēļ viņi tagad spiedās tuvāk Jēzum, lai dzirdētu citādus vārdus, nekā ikdienā visapkārt skanēja. Ziņu un mācības, proti, dažādu vārdu taču arī toreiz netrūka, bet kaut kas viņos alka tieši pēc Dieva vārda.

Tur bija arī kādi zvejnieki – Pēteris, Jēkabs un Jānis, kas pie Jēzus nebūt nespiedās, bet, izkāpuši no savām laivām, mazgāja tīklus. Citāda motivācija un attieksme, bet arī viņi dievjušī atradās turpat. Jēzus nebija vienaldzīgs ne pret vieniem, ne otriem. Viņš bija gatavs kalpot gan tiem, kas apzinājās un aplicināja savu vajadzību, gan tiem, kas ārēji to nekādi neizrādīja. Kādā līdzigā notikumā mēs lasām, ka Jēzus sirds ieželojās (Mk 6:34). Arī šeit Viņš nav vienaldzīgs, un arī nekur citur evaņģēlijā mēs Viņu neatradīsim vienaldzīgu pret cilvēkiem un viņu vajadzību dzirdēt citādus vārdus – dzirdēt Dieva vārdu. Labāk par citiem Viņš apzinājās gan vajadzību pēc šiem vārdiem, gan to spēku un nozīmi.

Vēl vairāk – Jēzus uzņemas iniciatīvu. Vēl ne īsti pazīts, ne novērtēts, Viņš kāpj Pētera laivā ar lūgumu atirt to no krasta. Rezultātā ļaudis dzirdēja un saņēma to, ko bija meklējuši, bet Pēteris sēdēja savā laivā un ne tikai dzirdēja, bet redzēja iemiesotu Dieva vārdu darbībā. Vēl pirms stundas viņš pat iedomāties nevarēja, ka viņa vienkāršajā ikdienā notiks kaut kas tik negaidīts. Pētera laivā ir iekāpis kāds, kuru pēc pāris gadiem viņš savā vēstulē sauks par Kristu, Mesiju, izredzētu, dārgu stūrakmeni, ganu un dvēseļu sargu jeb bīskapu, Kungu un Glābēju.

Klausoties un skatoties uz Jēzu laivā, Pēterī notika kaut kas ne mazāks par brīnumaino lomu. Viņš mainījās. Varētu sacīt – viņš

pats kļuva par lomu Dievam, kurš nezvejo ar viltu vai vardarbīgi, bet savaldzina ar Dieva vārdu un savas personības skaistumu.

Tas šķiet saprātīgākais skaidrojums tam, kāpēc šis zvejnieks pēc neveiksmīgas zvejošanas nakts garumā ir gatavs doties uz dziļumu, sakot: “Es izmetīšu tīklus Tavā vārdā.” Pētera atbildē var saklausīt gan vilšanos, gan cerības trūkumu, bet vienlaikus arī uzticību Jēzum, kuru bija sācis iepazīt. Tā vairs nav zvejošana, balstoties uz savām prasmēm, bet gan uz Jēzus doto vārdu. Un kādu gan citu iznākumu mēs varētu gaidīt, ja ne bagātīgu atalgojumu Pētera uzticībai? Jēzus ne tikai runā, ne tikai apsola, bet par saviem vārdiem atbild.

Loms bija neredzēts. Tādu neviens negaidīja. Arī Pētera un viņa darbabiedru reakcija bija negaidīta. Prieka vietā viņus pārņēma bailes. Šķiet, viņi bija sākuši apjaust, ka ir sapuši kaut ko vairāk par īpašu cilvēku. Sīmanis Pēteris nokrita Jēzus priekšā uz ceļiem un sacīja: “Kungs, ej prom no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks.”

Viena skaidra pazīme tam, ka mēs tuvojamies Dievam un iepazīstam Viņu, ir mūsos pieaugoša neatbilstības izjūta. Tu nejūties pazemots vai iznīcināts, bet tāds, kas atklāj kaut ko patiešām svētu un labu. Pēteris nemēģina izkļūties vai slēpties, tādēļ saka: “Kungs, ej prom no manis, jo es esmu grēcīgs cilvēks.” Tas, ko Pēteris vēl nebija atklājis, ka viņa neatbilstība vai grēcīgums viņu nediskvalificē draudzībai ar Dievu. Dievu, kurš nemeklē labos un taisnos, jo labāk par mums zina, ka tādu nav. Dievu, kurš sevi mums atklāj nevis kā tādu, kas nāk pazudināt, bet izglābt, kurš zina, kā mūsu necienīgumu ieģērbt savā cieņā.

Mīlestības dēļ, ko Kristus visskaidrāk mums atklāj pie krusta, Dievs redz ne tikai mūsu grēku, ne tikai to, kas mēs esam šodien, bet arī tādus, kādi Viņa žēlastībā mēs tikai vēl topam. Tā arī Pēteris, Ģenecaretas ezera zvejnieks, kurš sava grēcīguma dēļ tikko bija lūdzis Jēzu aiziet, dzird no Viņa iedrošinājumu un apsolījumu: “Nebīsties, no šī brīža tu būsi cilvēku zvejnieks.”

Jēzus dēļ Pētera pagātne nenosaka viņa nākotni. Jēzus dēļ mēs kļūstam liecinieki jaunā ceļa sākumam, kas turpināsies dzīves, pat

mūžības garumā. Tas ir augšanas, pārmaiņu, svēttapšanas ceļš, kurā Pēteris no cilvēka, kurš dzīvoja sev, top par cilvēku, kurš dzīvo Dievam un citiem. Aiz muguras paliek laivas, pilnas ar viņa dzīves lielāko zivju lomu, bet viņš ar saviem darbabiedriem dodas ceļā kopā ar Jēzu, kurš ne tikai atklāja Ģenecaretas ezera bagātību, bet dara bagātu arī cilvēka dzīvi.

Tāda bija mūsu Kunga kalpošana Ģenecaretas ezera krastā. Tādu lielākā daļa no mums to esam piedzīvojuši savā dzīvē. Tādu Kungs uzticēja mums, savai Baznīcai. Viņš saka: “Kā Tēvs Mani sūtījis, tā Es jūs sūtu.” (Jņ 20:21) Viņš iedrošina: “Kas tic Man, tas darīs tos darbus, ko Es daru, un vēl lielākus.” (Jņ 14:12) Kungs Baznīcai nav uzticējis neko mazāku par SAVU misiju un kalpošanu. Precīzāk būtu teikt, ka Viņš mūs, savu Baznīcu, ir ieaicinājis savā misijā, kurā ir ar mums kopā un ir galvenais tās īstenotājs. Ja Pēteris mūsu stāstā atklāj to, kā Kunga kalpošana un misija pārvērš mūsu dzīvi, tad Jēzus mums palīdz ieraudzīt, kāda ir tā kalpošana un misija, kurā ir ieaicināta Viņa Baznīca. Tā ir kalpošana, kas neiezīmējas ar laika vai spēka robežām, bet nosaka pašu Baznīcas būtību un eksistenci.

Tā izriet no Kristus sirds, kas nav vienaldzīga pret cilvēku vajadzību dzirdēt Dieva vārdu. Ne vienmēr Viņa kalpošanā cilvēki spiedās pie Viņa, lai dzirdētu un klausītos

Dieva vārdu. Taču Jēzum nekad nebija šaubu par šo vajadzību. Tāpēc mēs atkal un atkal lasām, ka Viņš cēlās un bija ceļā pie cilvēkiem. Reizēm Jēzus cilvēkus dziedināja vai atbrīvoja, reizēm burtiskā nozīmē paēdināja, bet vienmēr Jēzus mācīja un sludināja Dieva vārdu.

Mēs šodien nedzīvojam laikā, kurā ļaudis spiestos Baznīcā, bet Dievs mums ir devis savu vārdu, lai mēs ar to ietu tur, kur ir cilvēki. Lai mēs nebūtu vienaldzīgi pret cilvēku vajadzībām. Fiziskām un dvēseles sāpēm un ciešanām – pret izsalkumu un nabadzību, vientulību, garīgu apjukumu, cerības trūkumu, vajadzību pēc drošības un piederības. Visbiežāk mēs nevarēsim šīs vajadzības piepildīt tiešā veidā, bet mums ir uzticēti citādi vārdi, nekā ikdienā skan mums visapkārt. Mums ir uzticēts nest un kalpot ar Dieva vārdu, kas rada pārmaiņas, kas atbrīvo cilvēku sirdsapziņas, modina cerību un rada jaunu

ceļu. Kaut mūsu sirdis nebūtu vienaldzīgas, jo mūsu Kunga sirds nebija un nav vienaldzīga šodien. Vienaldzība pret cilvēku vajadzību dzirdēt Dieva vārdu parasti iet roku rokā ar vienaldzību pret pašu Dievu. Jo sirds, kas mīl cilvēkus un Dievu, ir viena un tā pati. Mums nav dotas divas vai vairāk.

Mīļie brāļi un māsas, es nezinu, ko šis aicinājums jūsos raisa. Varbūt jūs šajā brīdī savā sirdī saklausāt kaut ko no tās vilšanās, pragmatisma un kūtruma, ar kuru iesākās Pētera atbilde Jēzus aicinājumam doties dziļumā. Atcerēsimies, ka ar to Pētera atbilde nebeidzās. Viņš turpināja: “.. bet es izmetīšu tīklus Tavā vārdā.”

Kas šodien nosaka mūsu kā Baznīcas kalpošanas garu, attieksmi, nākotnes izjūtu un cerību? Apkārtējo attieksme, kritika, statistika, bailes vai uzticēšanās Jēzum un Viņa vārdam “Airē uz dziļumu un izmet tīklus zvejai”? Lūgsim, lai atkal un atkal no mums atskanētu atbilde: “Es izmetīšu tīklus Tavā vārdā.” Kad Pēteris šos vārdus sacīja, viņš vēl neko nezināja par lomu – tas viņam nebija svarīgākais. Viņam bija Jēzus un Viņa vārds, kam uzticēties un paklausīt. Ja mēs jūtam, ka mūsu attieksmi un rīcību pret cilvēkiem vairāk par Jēzus vārdu nosaka kaut kas cits, tad mums jāatīrās no krasta. Tad mums pašiem jāklusā un jāskatās uz Dieva vārdu, jāļauj tam no jauna savaldzināt mūsu sirdis, lai esam atsaucīgi iet un izmest tīklus tad, kad Kungs mūs aicina, un tā, kā Viņš mūs vada. Pat ja tas notiek citādi, nekā gaidījām, vai prasa lielāku piepūli, nekā mēs esam pieraduši.

Jēzus Pēterim sacīja: “Nebīsties, no šī brīža tu būsi cilvēku zvejnieks.” Šie vārdi var izklausīties kā vienkāršs pravietisks Jēzus konstatējums, bet mēs zinām, ka Pēteris pats

par tādu nekļuva. Šim skaistajam apsolījumam sekoja Jēzus gatavība Pēterim kalpot, būt ar viņu, mācīt viņu, panest viņu, piedot viņam, priecāties par viņu – mīlēt viņu. Jēzus bija gatavs Pēterim dāvināt savu piemēru un mīlošu klātbūtni, un tikai tāpēc Viņš varēja teikt – nebīsties. Citādi bailes Pēteri apstādīnātu. Jau šeit, Ģenecaretas ezera krastā, vai arī kādā no daudzām citām reizēm, kad bailēm bija iemesls. Tā no zivju zvejnieka izauga cilvēku zvejnieks. Tas nenotika pats no sevis. Ja Jēzus toreiz būtu tikai mācījis ļaužu pūli no laivas, tad mums nebūtu apustuļa Pētera. Tikai tāpēc, ka Jēzus atkal un atkal ar savu piemēru to bija rādījis un piepildījis, pēc savas augšāmcelšanās Viņš saviem mācekļiem varēja teikt: “Ejiet un dariet par mācekļiem.” Nevajadzēja daudz grāmatu un konferenču, jo, paši būdami mācekļi, viņi bija piedzīvojuši un zināja, ko nozīmē darīt par mācekļiem.

Un tā tīkls tika izmests plašajā pasaulē. Tā tas nesa un aizvien turpina nest iepriekš nekad neredzētu lomu.

Šodien no apustuļa Pāvila vēstules efeziešiem mēs dzirdējam, ka Kristus savai draudzei dāvāja apustuļus, tad praviešus, evaņģēlistus, ganus un skolotājus, ne tikai lai viņi paši kalpotu, bet lai svētos sagatavotu kalpošanai. Mīļie amata brāļi, arī mūsu mērķis ir ne tikai sludināt Dieva vārdu un izdalīt sakramentu, bet darīt to tā, lai svētos sagatavotu kalpošanai, lai mēs palīdzētu cilvēkiem pārvarēt bailes augt no zivju zvejniekiem par cilvēku zvejniekiem, no tādiem, kas dzīvē makšķerē tikai sev, par tādiem, kas dzīvo un kalpo Dievam un cilvēkiem.

Mūsu evaņģēlija notikums noslēdzas ar konstatējumu: “Izvilkuši laivas krastā, tie pameta visu un sekoja Viņam.” Lielais loms paliek aiz muguras, jo Pēteris ar saviem darbabiedriem seko Jēzum pa Viņa rādītu ceļu. Vārds “ceļš” ir arī manā bīskapa kalpošanas moto. To esmu ņēmis no apustuļa Pāvila, kurš tieši pirms savas izcilās mīlestības himnas saka: “Es jums rādīšu vēl pārāku ceļu” (1Kor 12:31) jeb latīņu valodā *excellētiore via*. Tad viņš turpina ar visneparastāko, izaicinošāko, skaistāko un cēlāko mīlestības aprakstu, kādu pasaule pazīst. Vai Pāvils nav iedomīgs, sakot, ka viņš rādīs šādā mīlestībā ietu ceļu? Nebūt ne. Viņš nerāda uz sevi, bet uz Kristu, kurš vienīgais to nogāja līdz galam, ejot pāri Golgātas kalnam un cauri tukšajam kapam.

Tā Ģenecaretas ezers izrādījās bagātāks, nekā pirms tam likās. Pētera dzīvē atklājās jauns potenciāls un iezīmējās skaistais Baznīcas aicinājums – sekot savam Kungam viscēlākajā ceļā un dāvināt pasaulei Dieva vārdu. ●

Četras dienas augustā...

Inga Reča, Ulda Muzikanta foto

Augusta nogale mūsu Baznīcai šogad bija īpaši nozīmīga – noslēdzot savu 32 gadu kalpošanu arhibīskapa amatā, Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas arhibīskaps Jānis Vanags zižla nolikšanas pasākumu programmu iesāka ar akadēmisku konferenci "Pazīstiet šo laiku", ko 28. augustā organizēja Luterā Akadēmija Rīgas Reformātu baznīcā. 29. augustā plkst. 12.00 svinīgi uzpostā Rīgas Doma katedrālē ar aizkustinošu pateicības dievkalpojumu svinējām arhibīskapa **Jāņa Vanaga kalpošanas noslēgumu** LELB arhibīskapa amatā. Dievkalpojumā arhibīskaps Jānis Vanags pasniedza apbalvojumus, iecerot par Svētā Meinarda Līlijas ordeņa virsniekiem gleznotāju, mākslas zinātnieku un Latvijas kultūras darbinieku Imanu Lancmani, Vācijas Neatkarīgās luterāņu

Baznīcas bīskapu Dr. Hansu Jorgu Fogtu (*Hans-Jörg Voigt*), Svētās Birgitas biedrības tēvu konfesoru, mācītāju Dr. Bo Branderu (*Bo Brander*), Luterāņu baznīcas Misūri sinodes prezidentu, mācītāju Dr. Metiju Harisonu (*Matthew C. Harrison*). Klātesošos baznīcēnus Doma dekāns Elijs Godiņš aicināja būt klāt arī nākamajā dienā – **jaunā arhibīskapa Rinalda Granta amatā ievešanas dievkalpojumā**, kas

Profesors Dr. Raivis Bičevskis.

Foto – Inga Reča

Paneldiskusijā runā zviedru teologs Dr. Torbjorns Johansons. Diskutē prāvests Dzintars Laugalis un mācītājs Terijs Heiži.

Kā katru gadu, augusta beigās, 27. augustā, uz tikšanos pulcējās Baltijas bīskapi, lai pastāstītu par jaunumiem savās Baznīcās un valstīs, pārrunātu aktualitātes pasaules luterāņu organizācijās. Šajā reizē bīskapi noklausījās arī Igaunijas arhibīskapa Urmasa Vīlmas priekšācēlumu par to, kā Baznīca var sagatavoties krīzes situācijai. No kreisās: IELB bīskapi Anti Toplāns, Ove Sanders, Marko Tituss, kanclers mācītājs Andruss Metuss, Urmas Vīlma, Tallinas arhibīskaps, Jānis Vanags, Rīgas arhibīskaps, Mindaugs Sabutis, Viļņas bīskaps, Hanss Martins Jensons, Liepājas bīskaps, Einārs Alpe, Daugavpils bīskaps, mācītājs Andris Krauliņš, Ārlietu nozares vadītājs.

notika 30. augustā plkst. 12.00 Rīgas Domā. (Dievkalpojumu 31. augustā translēja Latvijas TV.) Krāšņo un ļoti dāsni apmeklēto dievkalpojumu kuplināja Latvijas Evaņģēliski luterisko draudžu koris Matīsa Tuča, Henrija Kalniņa, Jēkaba Kalniņa un Ilzes Sprances vadībā. Par dievkalpojuma pacilātību abos dievkalpojumos gādāja arī LELB un Berlīnes-Brandenburgas bazūņkoristi. Svētku dievkalpojumos piedalījās arī 15 bīskapi un 32 ārzemju viesi – ilgstošie sadarbības partneri, draugi, brāļi un māsas Kristū no Igaunijas, Lietuvas, Vācijas, ASV, Somijas, Zviedrijas, Norvēģijas, Šveices, Francijas, Apvienotās Karalistes, Kanādas, Krievijas, Vatikāna. Pēc dievkalpojuma Doma dārzā sekoja garīdznieku fotografēšanās, abu arhibīskapu sveikšana, svētku kūkas baudīšana. Pat lietus nespēja izjaukt jauko sadraudzību, kas turpinājās visu pēcpusdienu. ●

Arhibīskaps Rinalds Grants ar Igaunijas bīskapiem..

.. un saņem apsveikumu no Rīgas un visas Latvijas metropolīta Aleksandra.

Rīgas arhibīskapa metropolīta Zbigneņa Stankeviča uzmanības apliecinājums.

Pateicība arhibīskapam Jānim Vanagam par kalpošanu!

Rīgas Doma pārvaldes sveiciens.

Lietus nespēja izjaukt prieku sveikt jauno arhibīskapu!

Ļoti simboliska luterāņu dāvana no mācītāja Ingus Dāboliņa un viņa draudzēm.

Pēdējā Kapitula sēde arhibīskapa Jāņa Vanaga vadībā...

Šā gada 14. maijā Latvijas evaņģēliski luteriskās Baznīcas (LELB) Virsvaldē notika pēdējā Kapitula (LELB Kapitula ietilpst arhibīskaps, bīskapi, prāvesti un dekāni – red.) sēde arhibīskapa Jāņa Vanaga vadībā. Sēdes

noslēgumā Kapituls vēl baudīja sadraudzību pie kūkas un tapa kopīgs foto. Attēlā no kreisās: prāvesti Arnis Eltermanis, Kārlis Irbe, Guntis Apriķis, palīgbīskaps (tagad arhibīskaps *electus*) Rinalds Grants, prāvests Ēvalds Bērziņš, bīskaps Einārs Alpe,

prāvests Mārtiņš Vaickovskis, arhibīskaps Jānis Vanags, prāvests Mārcis Zeiferts, bīskaps Hanss Martins Jensons, prāvests Oskars Laugalis, palīgbīskaps Uldis Gailītis un prāvests Romans Kurpnieks-Logins. ●

Foto – Kaspars Upītis

... un pēdējā sapulce ar Virsvaldes darbiniekiem

Ar pateicību 21. augustā iemūžinājām Virsvaldes darbinieku pēdējo sapulci ar arhibīskapu Jāni Vanagu pirms augusta nogalē gaidāmā

viņa kalpošanas noslēguma. Paldies arī visiem teju 100 darbiniekiem, kuriem šajos 32 gados ir bijusi iespēja kopā ar arhibīskapu strādāt mūsu Baznīcas labā!

No kreisās: Jānis Folkmanis (mežu speciālists), Māra Jermolova (Mūzikas un liturģijas nozares nošu referente), Andris Sekste (mežu speciālists), Linda Kalniņa (Garīgās vadības nozaru bloka vadītāja), Iveta Kalme (arhivāre), Jāzeps Bikše (LELB mājaslapas redaktors), Velta Brusbārde (Baznīcas īpašumu nozares sekretāre-administratore), Inga Kundziņa (izdevniecības "Ihtis" vadītāja), Zane Strazdiņa (GASN projekta koordinatore), Agita Krastiņa (Misijas nozaru bloka vadītāja), Romāns Ganiņš (Virsvaldes sekretārs), Jānis Vanags (arhibīskaps), Iveta Olšteine (Virsvaldes sekretāra asistente – biroja vadītāja), Pārsla Cimbule (grāmatvede), Māra Jensone (arhibīskapa sekretāre), Inga Reča (žurnāla "Svētdienas Rīts" redaktore), Kurts Kasarenoks (saimniecības daļas pārvaldnieks), Kārlis Graudiņš (LELB Baznīcas ēku apsaimniekošanas speciālists). ●

Foto – Andris Krauliņš

Paldies!

Sveicam Ivaru Jēkabsonu 30 gadu ordinācijas jubilejā

Foto – Uldis Muzikants

Šā gada 10. augustā Baltezerā baznīcā mācītājs Ivars Jēkabsons atskatījās uz savas kalpošanas 10 gadiem Ādažu draudzē un

30 gadiem kopš ordinācijas dienas 1995. gada 10. augustā. Kalpot Ivars sāka jau pagājušā gadsimta 80. gadu beigās, vēl būdams Teoloģijas fakultātes students. Ar prieku un pateicību mācītāju atceras Jaunciema, Vangažu, Mālpils, Nītaures, Zaubes, Allažu draudzes, taču visilgāk viņš ir kalpojis Rīgas Krusta un Ādažu draudzē.

Arī "Svētdienas Rīta" redakcija pievienojas garajam apsveicēju pulkam (vismaz domās, ja neesat sveikuši mācītāju klātienē vai vismaz īsziņā!), un esam bezgalīgi pateicīgi Debesu Tēvam par mūsu skaistajiem sadarbības gadiem. Paldies, Ivar, par uzticamību un sirsnību! Vēlam Dieva svētību Tavā jaunajā izaicinājumā, vadot Mazirbes rekolekciju centru. ●

Svētā Meinarda dienā ordinē piecus kalpotājus

Foto – Uldis Muzikants

No kreisās: Uldis Muzikants, Ilmārs Jargans, Andrejs Sadovskis, Jānis Apinis, Ingmārs Ļakas.

Turēsimies nešaubīgi pie cerības apliecināšanas, jo uzticams ir Tas, kas apsolijs. (Ebr 10:23)

Pēc Garīgo darbinieku eksaminācijas komisijas ieteikuma un ar Bīskapu kolēģijas 2025. gada 19. jūnija lēmumu Rīgas arhidiecezes kalpotāju rindām ir piepulcējušies trīs palīgmācītāji un divi diakoni. Jaunos kalpotājus amatā ievada bīskapa Meinarda dienā, 14. augustā, Rīgas

Sv. Marijas Domā. Palīgmācītāja pakāpē ordinēja Jāni Apini, Ingmāru Ļakas, Andreju Sadovski un diakona amatā – Ilmāru Jarganu un Uldi Muzikantu.

Dievkalpojumu vadīja Rīgas arhibīskaps Jānis Vanags, sprediķoja Ingmārs Ļakas, lūgšanu sacīja Uldis Muzikants.

Ar jaunajiem kalpotājiem tuvāk iepazīstināsim žurnāla "Svētdienas Rīts" nākamajos numuros. ●

Seces draudzē // Seces evaņģēliski luteriskajā baznīcā uzsākta torņa fasādes atjaunošana. Darbus paredzēts pabeigt rudenī, un tie tiek veikti LEADER projekta ietvaros. Projektam piešķirts 45 000 eiro atbalsts, papildus iegūti 5000 eiro no Aizkraukles novada pašvaldības. Torņa remonts bija steidzams, jo apmetums sāka drupt. Draudzes priekšniece Madara Vēvere norāda, ka tas ir tikai viens no daudzajiem nepieciešamajiem uzlabojumiem. Ir iecere atjaunot arī torņa iekšpusi un baznīcas zāli, kur jau daļēji nomainīta grīda. Plānoti arī citi iekšdarbi, ko iecerēts veikt pakāpeniski no ziedojumiem. Neraugoties uz remontdarbiem, baznīcā turpinās regulāri dievkalpojumi reizi mēnesī.

Bolderājas draudzē // 3. augustā Bolderājas dievnama 150 gadu jubilejas ietvaros notika Lauības solījuma atjaunošanas dievkalpojums. Tajā divpadsmit laulāti pāri altāra priekšā atkārtoti izteica savu laulības solījumu. Ar sirsnīgu apņemību viņi apliecināja gatavību turpināt dzīvot uzticībā un Dieva vadībā. Draudze vienotās kopīgā lūgšanā, lūdzot svētību katram pārim. Dievkalpojumu papildināja agapes mielasts baznīcas dārzā. Sirsnīgu līcību par Dieva darbību savā dzīvē sniedza Aija un Ivars Linkeviči. Dievkalpojuma centrā bija Bībeles vārdi par mīlestību no 1. vēstules korintiešiem 13:4–7.

Dubultu draudzē // Ar diviem koncertiem, kas notika 8. un 9. augustā simts sveču gaismā, tika svinēta Dubultu baznīcas ērģeļu simtgade. Dubultu ērģeles bija viens no izcilākajiem mehāniskajiem stabu instrumentiem Latvijā, kas gadiem piesaistīja gan profesionālu, gan plašas publikas uzmanību. Instruments būvēts 1925. gadā Anglijā, DRIVER & Co firmā un bija šīs darbnīcas lielākais projekts. Sākotnēji ērģeles kalpoja Hageitas baptistu baznīcā Anglijā. Pēc baznīcas nojaukšanas 2001. gadā ērģeles tika pārvestas uz Latviju, pateicoties meistar un ziedotāju ieguldījumam. Restaurācijas darbus Dubultos vadīja profesors Tālvāldis Deksnis kopā ar izcilu meistar komandu. Jau vairāk nekā 20 gadus ērģeles skan dievkalpojumos, koncertos un festivālos *Vox angelica*.

Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes draudzē // Draudze ir uzsākusi baznīcas zāles grīdas atjaunošanu. Šis ir ilgi gaidīts projekts, ko plānots pabeigt aptuveni divu mēnešu laikā. Atjaunojamās grīdas kopējā platība ir 650 m², no kuriem 200 m² atjaunošanai jau ir atrastas finanses. Lai pabeigtu visu grīdas remontu, draudze aicina iesaistīties ziedošanā. Ar 50 eiro ziedojumu var atjaunot 0,5 m² grīdas – tieši tik daudz vietas dievkalpojumā aizņem viens cilvēks. Šāda līdždalība ļauj katram simboliski piedalīties dievnama atjaunošanā. Darbi tiek veikti pa posmiem, lai neietekmētu dievkalpojumu norisi. ●

Sagatavojusi Ingrida Briede

Iedvesmas ceļojums uz Ameriku: sirdis, kas deg par svētdienas skolu

Linda Kuskova, LELB svētdienas skolu projektu koordinatore

Jūlijs trīsdesmit drosmīgiem un idejām bagātiem cilvēkiem no Latvijas dažādām vietām nebija vienkārši vasaras vidus. Tā bija iespēja doties iedvesmas meklējumos uz Montānas štatu Amerikas Savienotajās Valstīs, lai gūtu jaunu pieredzi un redzējumu par svētdienas skolu darbību. Ceļojums bija iespējams, pateicoties mūsu sadarbības partneriem Amerikā – Gerijam Mariegardam un viņa draugiem. Ceļojums, kas bija pilns ar piedzīvojumiem un atziņām, ne vien saliedēja grupu, bet arī iedvesmoja attīstīt kalpošanu Latvijas bērniem.

Vērienīgi kalni un enerģiski dievkalpojumi

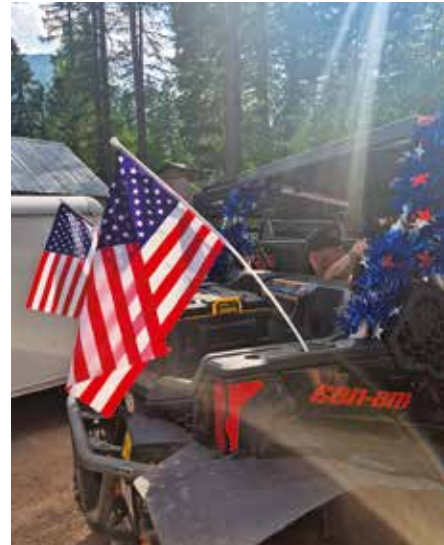
Kā stāsta viens no dalībniekiem, jaunieši Daniels Padžuss-Tīss, ceļojums bija gan piedzīvojumiem bagātīgs, gan nogurdinošs. Tomēr tas atstāja neizdzēšamu iespaidu. Viņu īpaši aizrāvuši majestātiskie Montānas kalni, kas lika apjaust dabas diženumu. Lielu prieku sagādāja arī kopā pavadītais laiks *Glacier* nometņu vietā, dievkalpojumi, kā arī vakari, kuros, kopā dziedot un ēdot gardumus, veidojās amerikāņu un latviešu grupas saliedētība.

“Man patika redzēt atšķirību starp Latvijas dievkalpojumu un Amerikas, lielākoties Amerikas dievkalpojumi ir daudzreiz aktīvāki un enerģijas pilni!” atzīst Daniels. “Brauciens man daudz ko iemācīja, un es pats izbaudīju šo laiku. Pēc brauciena sapratu, ka mūsu svētdienas skolas vajadzētu iedalīt dažādās vecuma grupās (bērni, jaunieši utt.)” Šis novērojums liecina par to, cik svarīgi ir pielāgot svētdienas skolu saturu dažāda vecuma grupām, lai katrs bērns un jauniešis varētu iesaistīties pilnvērtīgi.

Mīlestība un drošība kā pamats

No Daugavpils Mārtiņa Lutera draudzes ceļojumā devās Vita Koževņikova, kuru visvairāk pārsteidza amerikāņu uzņemšana un viesmīlība. “Viss bija ļoti jauki organizēts, katrs solis rūpīgi pārdomāts,” viņa atzīst. Vērtīgās lekcijas, brīnišķīgie kalpotāji un viesģimenes, kas ar mīlestību uzņēma trīsdesmit cilvēkus, atstāja paliekošu iespaidu. Viesģimenes kalpoja gan praktiski, gan garīgi, rūpējoties par garšīgām maltītēm un sirsnīgām sarunām. “Kopā pavadītais laiks vienmēr paliks manā atmiņā,” stāsta Vita.

Vitas uzmanību saistīja arī svētdienas skolas organizācija. “Man ļoti patika tas, ka Amerikā svētdienas skolai nav atvēlēta tikai

Gerijs Mariegards, ASV pieredzes brauciena organizētājs (pirmais no kreisās), ved latviešu komandu jaunos piedzīvojumos.

Dievkalpojums, kuru vadīja mācītājs Džereds Makkinijs *Canvas Church*.

Latviešu grupa kopā ar amerikāņu draugiem vakara svētbriņķī, kuru vadīja latviešu mācītājs Mareks Ignats un viņa sieva Aija Ignate tulkoja arī angļiski.

Svētdienas skolas nodarbība *Echo Church*, Montanā, Helinā. Svētdienas skolā ir aptuveni 600 bērnu.

Tradicionālā ūdens diena *Glacier* nometnē, kurā piedalījās arī latviešu grupas jaunieši un bērni.

kāda noteikta telpa, bet tā ir liela ēka, kura tiek dēvēta par bērnu baznīcu,” viņa atzīmē. Šādā bērnu baznīcā, līdzīgi kā pieaugušo dievkalpojumā, notiek slavēšana un tiek pasniegti vienkārši, bērniem saprotamā valodā, izmantojot rotaļas, skečus un humoru.

Īpašu uzmanību amerikāņi velta bērnu drošībai. Katrs bērns tiek reģistrēts un saņem uzlīmi ar svarīgu informāciju par alerģijām vai citām īpatnībām, bet vecāki bērnu var vest projām tikai tad, ja uzrāda tādu pašu uzlīmi. Šis drošības princips ir vērtīgs piemērs, ko var ieviest arī Latvijas draudzēs.

Idejas ar lielu potenciālu

Ceļojuma laikā Vita Koževņikova atrada atbildi uz jautājumu, kā izmantot Daugavpils Mārtiņa Lutera draudzei piederošu neizmantotu ēku. Viņa cer, ka, Dievam dodot, šajā ēkā varētu izveidot kaut ko līdzīgu Amerikas bērnu baznīcai, kas ievērojami uzlabotu Daugavpils svētdienas skolas darbu.

“Galvā vēl aizvien daudz domu un ideju,

kuras ir jāapkopo, jāizstrādā uz papīra, lai tās nepazūd,” saka Vita. “Bet galvenās idejas, ko vēlos ieviest savā svētdienas skolā jau tagad, vairāk smaidīt, vairāk priecāties kopā ar bērniem.” Viņa plāno arī aicināt iesaistīties seniorus, kuru talanti un prasmes var bagātināt jauno paaudzi, un koncentrēties uz esošajiem resursiem, nevis uz to, kā trūkst.

Vita ir pateicīga Dievam par to, ka šis ceļojums deva iespēju tuvāk iepazīt citus svētdienas skolas skolotājus. “Mums ir biežāk jātiekas, jādraudzējas, jārunā, jādalās pieredzē un idejās, lai kopīgiem spēkiem un ar Dieva palīdzību attīstītu svētdienas skolu nozari Latvijā,” viņa uzsver.

Šis iedvesmojošais ceļojums uz Ameriku apliecina, ka svētdienas skola nav tikai stundu pasniegšana, bet gan kalpošana, kas prasa mīlestību, radošumu un vēlmi pielāgoties bērnu vajadzībām. Latviešu grupas atvestās idejas, apvienojot ar mūsu pašu resursiem un talantiem, var kļūt par spēcīgu dzinuli, kas attīstīs svētdienas skolu nozari Latvijā un palīdzēs bērniem un jauniešiem augt ticībā.

Kā mums māca Bībele Salamana pamācībās 22:6: “Māci bērnam viņa ceļu, un viņš, arī vecs būdams, no tā neatstāsies.” Šis Bībeles pants ir kā ceļvedis mūsu svētdienas skolu darbam, jo mēs ieguldām jaunās paaudzes dzīvē, lai viņu sirdis un prāts būtu piepildīti ar Dieva mīlestību. Esam priecīgi, iedvesmoti un pateicīgi Dievam par iespēju iepazīties ar Amerikas pieredzi, dažādiem svētdienas skolu skolotājiem, jo sarunās un kopīgās lūgšanās mēs no jauna apzinājamies, ka esam vienota komanda. Zinām, ka, tikai kopā sadarbojoties, atbalstot un iedrošinot citam citu, varam veidot brīnišķīgu svētdienas skolu nozari Latvijā, kas spēj mainīt bērnu un jauniešu dzīvi. Šī doma kalpo kā iedvesmojošs aicinājums ikvienam, kam rūp bērnu garīgā izaugsme. Tā atgādina, ka esam viena liela Dieva ģimene, kas aicināta sadarboties, dalīties ar saviem talantiem un ar mīlestību un radošumu veidot svētdienas skolu par vietu, kur bērni ar prieku atgriežas un aug ticībā. Lai šis ceļojums iedvesmo mūs atvērt sirdis un acis, lai pamanītu iespējas kalpot ar prieku un pateicību! ●

Lai bērniem nebūtu jācīnās ar miegu

Roberts Križanovskis, Rīgas Jēzus draudzes jauniešu vadītājs

Pirmām kārtām pateicība Dievam par iespēju doties šādā izbraukumā, kurā mūs visus tik sirsnīgi un viesmīlīgi sagaidīja viesģimenes! Mūs regulāri paturēja lūgšanās, un viņu darbi liecināja par to, ka uz galvenā organizatora Garija Mariegarda mīlāko jautājumu: “Vai tu mīli Jēzu?” atbilde ir: “Jā!”

Ne katrai draudzei baznīcā atrodas piepūšamā atrakcija un basketbola grozs, bet galvenā ideja, ko draudze uzsvēra, ir – bērni uzvar. Ja bērnam būs jautri, tad viņš aicinās līdzīgu savus draugus. Un, ja vecāki redzēs, ka viņu bērni dedzīgi un ar prieku apmeklē baznīcu, tad arī paši vecāki sāks pievērst tai uzmanību.

Mūsu uzdevums ir pārliecināties par to, lai veids, kā mēs apmācām mūsu bērnus, ir jautrs, bet vienlaikus arī garīgi piepildošs. Bērni ir jāiesaista rotaļās, viņiem patīk aktīvas nodarbes. Labs piemērs ir skeči, kuros bērni attēlo Bībeles stāstu, kamēr skolotājs to skaidro. Protams, ir jāmēģina saprast, kas pašiem bērniem vispār patīk. Bērnu apmācības atslēga slēpjas

Latviešu grupas dalībnieki, smaidot un baudot maltīti, kopā pulcējušies pie galda *Glacier* nometnes vietā Montanā, ASV, 2025. gada vasarā.

vienkāršībā, proti, iesist kokā naglu, uzcept pankūku, uzsist bumbu vai palēkāt pa piepūšamo matraci. Brauciena laikā varējām redzēt to, ka kalpot var jebkurš, – Amerikā tie gandrīz visi bija sirmi vīri. Bērnam pieaugot, mainās arī programma, telpas, un par to ir atbildīgs jauniešu mācītājs, ar kuru jaunieši var veidot personīgas attiecības un uztvert viņu kā savu mentoru. Mācīties no viņa, kā arī patiesi izprast, ko nozīmē ticēt Dievam.

No sirds būtu pateicīgs, ja arī mēs domātu par to, lai mūsu bērniem nebūtu jācīnās ar miegu svētdienas skolas nodarbībās, bet lai

viņi ar atvērtām acīm un ausīm klausītos un iesaistītos mūsu mācīšanas veidā.

Kā jauniešis es draudzēm teiktu: lūdzu, pienāciet pie savas draudzes jauniešiem kaut vai apvaicāties par to, kā viņiem iet. Jo jauniešiem ir daudz jautājumu, tikai mums ir jāatrod kāds, kuram šos jautājumus varētu uzticēt, lai varētu veidot attiecības ar jums, pieaugušajiem.

Aicinu paturēt aizlūgšanās mūsu svētdienas skolas skolēnus un skolotājus, kā arī jauniešus, lai tie varētu celt un būvēt Dieva valstību Latvijā! ●

“Lai izdodas dot Kristus gaismu!”

*“Jauniešiem ir tik labas idejas, un viņos ir milzīgs garīgs spēks! Arī Dieva lietās – ja viņi pieslēdzas, tad ar vērienu!” Tā par mūsdienu pusaudžiem un jauniešiem saka LELB Jauniešu centra jaunā vadītāja **Leida Ozoliņa**. Leida centrā sāka strādāt maijā un izvēlējās vasarā nevis sauloties, bet iekurbulēja centra darbu. Kā piesaistīt jauniešus draudzēm? Šis jautājums ir aktuāls visos laikos. Un Leidai ir plāns!*

Inga Reča, foto no Leidas Ozoliņas personiskā arhīva

Iepazīstini, lūdzu, ar sevi! “Svētdienas Rītā” ir bijusi lielā intervija ar jūsu ģimeni, bet laiks iet uz priekšu, un dzīve – mainās.

Esmu sieva Kasparam, mums ir deviņi bērniņi – astoņi kopīgie, un vienu mēs nesen adoptējām. Ar jauniešiem dažādās organizācijās esam jau kopš tā laika, kad apprecējāmies, bet šogad nāca piedāvājums no LELB Jauniešu centra. Kopš maija esmu šeit.

Varen kupla ģimene!

Dievs tā mūs svētīja. Pirms sešpadsmit gadiem 1. augustā apprecējāmies, 1. septembrī abi iestājāmies Gregorskola. Tā mums sanāca nevis medusmēnesis, bet medusgads! (*Smejas.*) Gregorskola lūdzām Dievam, lai

pēc tam, kad beigsim skolu, Viņš dod iespēju abiem strādāt vienā ēkā. Viņš atbildēja tā, kā mēs pat nevarējām iedomāties! Izrādījās, ka ēka ir mūsu māja un mums ir ne tikai kopīgas brokastis, bet arī kopīgas pusdienas un vakariņas.

Toreiz mums bija vairāki draugi, kuri nevarēja tikt pie bērniņa, un mēs arī laulības sākumā nevarējām saprast, kā būtu pareizāk. Ja nu Dievs vispār mums nedod bērnus?! Mēs teicām – labi, Dievs, mēs esam atvērti, cik Tu gribi, tik dod! Tā pēc kārtas visi bērniņi arī ir nākuši – mums ir 16 laulībā gadi pavadīti un astoņi bērniņi. Un vēl devītais! Tā bija Gregorskolas svētība, ka mēs tik ātri sapratām, lai Dievs dod.

Katrs bērniņš ir bijusi ļoti liela svētība un liela apsardzība. Visas dzemdības ir notikušas viegli. Es nebrīdi nenožēloju mūsu lēmumu! Tagad es būtu ļoti bēdīga, ja toreiz būtu nolēmusi, ka man vispirms kaut kas cits dzīvē ir jāizdara. Jo bērni ir *lieta*, ko nevar atlikt. Bet tagad mūsu vecākajai meitai būs 15, un viņa Jauniešu centrā man palīdz organizēt pasākumus. Un konsultē jautājumos par to, ko jauniešiem vajag.

Vai pirms ģimenes izveidošanas spēji izmācīties, iegūt profesiju?

Pirms apprecējāmies, strādāju Kultūras ministrijā par autortiesību juristi. Esmu juriste, bet mana otra daļa ir ļoti radoša – kā horeogrāfe esmu vadījusi Edmunda Veizāna studijā hiphopa nodarbības, esmu apguvusi perkusiju spēli – pie Nila Īles mācījos spēlēt džambū. Šo prasmi tagad izmantoju kalpošanā.

Ļoti interesants salikums – dejotāja, mūziķe un juriste!

Kopš apprecējāmies, vairs neesmu strādājusi algotu darbu. Kā jau minēju, mēs lūdzām Dievam iespēju kalpot kopā, un Dievs atbildēja tā, ka varējām visu savu brīvo laiku veltīt bērniem un kalpošanai. Esmu piedalījusies slavēšanā un arī bijusi jauniešu darbu vadītāja gan draudzē, gan kustībā “Īsta mīlestība gaida”.

Caur darbošanos kustībā “Īsta mīlestība gaida” kristīgā sabiedrība jūs abus ar Kasparu toreiz arī iepazīna.

Kustībā darbojāmies četrus gadus. Tas bija brīvprātīgais darbs, jo Dievs mums iedeva līdzekļus, kā Svēto Rakstu vietā, kur Viņš ļaudīm noiet mannu. Līdzekļi bija tik lieli, ka mēs sapratām – jāiet kalpot!

Vai jums no debesīm nauda nokrita? (*Smejas.*)

Jā! Virs saņēma mantojumu, jo viņa mamma aizgāja mūžībā. Virs to uzzināja tikai pēc mammas nāves, kad aizgāja pie notāra. Un, tā kā viņš ir vienīgais dēls... Mums toreiz bija tikai viens bērniņš, un mēs Dievam jautājām: ko Tu gribi, lai mēs darām? Tāpēc mēs visu laiku esam bijuši pilna darbalaika vecāki, vienmēr pieejami saviem bērniem. Tagad mantojums ir beidzies, un – jāsāk strādāt!

Pa šo laiku arī sapratu, ka es gribu tikai kalpot, pat ja man neko nemaksā vai maksā drusciņ. Tā Dievs atsūtīja iespēju kalpot jauniešiem. Jauniešu centrā man ir garantēts atalgojums tikai līdz noteiktam datumam, tālāk – nav zināms... Bet kalpošana man ir tik ļoti sirdī, lai Dievs vada! Esmu piedzīvojusi, kā Dievs to dara, tāpēc esmu ļoti priecīga būt šeit, jo es mīlu jauniešus. Dažreiz esmu dzirdējusi sakām: neviena negrib ar jauniešiem darboties.

Varbūt tāpēc, ka ir grūti viņus saprast, viņi dzīvo savā pasaulē...

Man patīk būt kopā ar jauniešiem! Man patīk viņu atvērtība – viņi ir gatavi uzņemt gan Evaņģēlija vēsti, gan ciemiņus, kas pie mums nāk. Viņi uzdod daudz jautājumu. Varbūt viņiem vēl nav izveidojusies stingra nostāja, bet viņi ir gatavi diskutēt par dažādām tēmām. Šobrīd pie mums nāk arī diezgan daudz jauniešu, kuri nav kristīti.

Kā viņi jūs atrod?

No mūsu Baznīcas diakonijas dienas centriem. Mēs viņus šogad aicinājām uz nometni, kuru rīkojam kopā ar Diakonijas centru Cēsīs, Gaujaslīčos. Pēc nometnes viņi uzzināja, ka var nākt arī uz Jauniešu centru. Daudzi no šiem pusaudžiem un jauniešiem vispār nezina, kas ir Baznīca, kas ir Dievs, tāpēc 18. septembrī LELB Jauniešu centra telpās Vecrīgā sāksies

jauniešu Alfas kurss, kurā iepazīstināsim ar kristīgās ticības pamatiem. Kursu mēs rīkosim kopā ar Kristīgo studentu brālību (un vadītāju Ulvi Kravali). Pēc kursa notiks draudžu prezentācijas – ja jaunieši vēlēties, viņi varēs iesaistīties kādā no draudzēm. Visvairāk sadarbojamies ar Rīgas Veco Svētās Ģertrūdes draudzi, jo pirms diviem gadiem mēs pārcēlāmies dzīvot uz Rīgu un tagad paši esam Vecās Ģertrūdes draudzes locekļi. Pirms tam bijām Baldones draudzē, jo abi Baldonē izaugām, esam kristīti, iesvētīti un arī laulājamies Baldones baznīcā. Ģertrūdes un Bolderājas draudzes mācītājs Oskars Smoļaks ir ļoti iededzies par Jauniešu centru. Viņš vienmēr apprasās: kā jums tur, Jauniešu centrā, klājas? Nesen gāju uz dievkalpojumu Ģertrūdē un domāju: vajadzētu noorganizēt lūgšanu grupu, kas aizlūdz par jauniešu darbu, jo ko tas dod, ka mēs rīkojam visādus pasākumus, bet ja nu tā nav Dieva griba?! Kavējos šādās pārdomās un dzirdu – dievkalpojuma laikā Oskars sāk lūgt par Leidu, par jauniešu darbu. Dievs man atbildēja tik ātri! Pēc dievkalpojuma Oskars saka: arī rīta lūgšanās aizlūdzam par Jauniešu centru. Tā es saņēmu spēcīgu stiprinājumu, ka Dievs jau darbojas, pirms mēs par to esam sākuši domāt. Aicināju Oskaru vadīt slavēšanas dievkalpojumus Jauniešu centrā. Doma ir no janvāra reizi mēnesī rīkot slavēšanas dievkalpojumus ar radošo nodarbību dalībniekiem un ar tām prasmēm, ko viņi būs iemācījušies. Arī Ulvis Kravalis un Aigars Vančenko varētu vadīt šos dievkalpojumus. Tāda ir vīzija, ja Kungs to gribēs. Bet mūsu vīzija ir, lai jaunieši, kas šeit nāk mācīties, nāktu ar mērķi iegūtās prasmes pielietot kalpošanā gan savās draudzēs, gan veidojot slāvētāju kustību Jauniešu centrā.

Vai vari iepazīstināt ar Jauniešu centra aktivitātēm? Tu sāki ļoti aktīvi – kopš atnāci, dažādi pasākumi birst kā no pilnīgas raga! Katru nedēļu notika kāda aktivitāte, neraugoties uz to, ka bija vasara!

Pēc kovidā Jauniešu centrs bija kā pamiris. Ko darīt? Kad sāku darbu, viens variants bija vasarā sauloties un sākt darboties septembrī, otrs – uztaisām kaut ko, lai jaunieši redz, ka šī vieta ir atvērta! Katru nedēļu ceturtdienās plkst. 18 Jauniešu centrs ir atvērts. Šo laiku mēs plānojam atstāt arī uz priekšu. Vasarā ir bijis, ka atnāk tikai pāris jauniešu (mūsu devīze ir “Kur divi vai trīs”), bet ir vakari, kad atnāk divdesmit pieci. Tie ir gan draudzī, gan Kristīgās studentu brālības jaunieši, gan brauc no dienas centriem. Arī rudens sezonā ceturtdienu vakari turpināsies.

Otra aktivitāte – sākot no oktobra, centrā būs iespēja piedalīties dažādās radošās nodarbībās. Saraksts mainās – kāda izkrit, citas nāk vietā. Piemēram, ir nākušas klāt klavierspēles nodarbības, jo pēkšņi uzradās pasniedzēja. Visiem, kas vadīs nodarbības, tā būs kalpošana, nevis algots darbs. Nodarbības notiks reizi nedēļā. Piemēram, ģitārspēli vadīs Kārlis Gliks, kurš Ģertrūdē vada Alfās kursa slavētāju sastāvu. Es pasniegšu džambas spēli. Teātra drāmu vadīs mana meita un Olivers no Ventspils draudzes – viņi darbosies paši, bet profesionāli nāks mentorēt, režisores – Ieva Glika, Lauma Vītola un citi. Vēl vairāki pasniedzēji ir uzrunāti. Redzēsim, kāda būs jauniešu interese.

No janvāra reizi mēnesī centrā plānojam rīkot slavēšanas dievkalpojumus, kuri notiks sestdienās, lai jaunieši svētdienās varētu kalpot savās draudzēs. Negribētos, lai šī ir vieta, kurā atvilinām jauniešus, un tāpēc viņi nevar būt savās draudzēs. Būtu ļoti svētīgi, ja lauku draudzes varētu sūtīt savus jauniešus pie mums uz nodarbībām, kurās viņi iegūtu pieredzi kalpošanai savās draudzēs. Piemēram, ja draudzē pagaidām nāk tikai trīs jaunieši, draudze varētu apmaksāt viņiem ceļu uz Rīgu, lai viņi iemācās ģitārspēli un pēc tam sāk slavēšanas kalpošanu savā draudzē. Kādreiz Baldonē tā sākās slavēšanas vakari. Kāda meitene no draudzes toreiz brauca uz Jauniešu centra ģitārspēles nodarbībām, es iemācījos perkusiju spēli, un tā mēs kopā

sākām slavēšanas vakarus. Divas aktīvas jaunietes – mūsu draudzei tas bija ļoti daudz! Arī mums pašām tas bija ļoti svētīgi. Tāpēc arī mana doma ir, ka sagatavojam jauniešus kalpošanai savās draudzēs un veidojam arī vienotu slavētāju kustību. Un tik forši ir ieraudzīt citus tādus pašus jauniešus, atbraucot kaut vai reizi mēnesī uz dievkalpojumu!

Būtu labi, ja šī informācija nonāktu līdz draudžu mācītājiem, lai viņi savus nedaudzus jauniešus varētu mudināt doties pie jums.

Jāmēģina līdz viņiem šo informāciju nogādāt.

Par kuru no nodarbībām ir vislielākā interese?

Par ģitārspēli, drāmas studiju, džambas un kokles spēli. Kokles atnāca nejauši – uz Jauniešu centru nāk vairākas meitenes,

kas spēlē kokli un pašas piedāvājas, ka labprāt ar savu prasmī piedalītos slavēšanā. Pasniedzēja mums būs Rūta Zālīte, kura gan šogad ir nolēmusi mācīties Somijas Mūzikas akadēmijā, bet paralēli viņa *pieslēgsies* arī mūsu meitenēm gan attālināti, gan klātienē.

Starp citu, šogad sinodāļus aicināja atbildēt uz jautājumu, kādas

aktualitātes mūsu Baznīcai būtu jārisina tuvākajā laikā. No 146 steidzami risināmiem jautājumiem ļoti bieži bija minēti bērnu un jauniešu darbs. Jaunais arhibīskaps Rinalds Grants kādreiz Baznīcā vadīja Jaunatnes nozari, pieļauju, ka jauniešu darbs viņam joprojām ir tuvs.

Es esmu viņa laika jauniete! Kad Rinalds vadīja Jaunatnes nozari, viņš vai cāja, vai es gribētu Jauniešu centrā vadīt dejošanas nodarbības. Paaudzes mainās – tagad centru vadu es, bet Rinalda dēls nāk pie mums. Jaunie pusaudzī, kuriem tagad ir 15, 16 gadu, vispār ir ļoti aktīvi! Vasaras sākumā notika Jauniešu centra restarta pasākums, kurā piedalījās gan tie jaunieši, kuru draudzēs ir jauniešu darbs, gan tie, kuru draudzēs tas nenotiek. Viņi sadalījās komandās, kurās tie, kuriem jauniešu darbs notiek, brauc pie tiem, kuriem nekas

nenotiek, lai palīdzētu atdzīvināt darbu ar jauniešiem. Komandās radās tik labas idejas, ka mums ir doma no jaunā gada organizēt jauniešu vadītāju apmācību kursu.

Tāda, starp citu, bija arī sinodāļu vēlēšanās – lai notiktu nodarbības vai kursi, kurās varētu mācīties, kā veidot jauniešu darbu draudzēs.

Nesen kāda meitene liecināja, ka tā arī ir sanācis, jaunieši no Rīgas Mārtiņa draudzes pieteicās aizbraukt ciemos uz kādu no Jelgavas draudzēm. Pēc tam Jelgavas jaunieši esot dalījušies, ka ar šo apciemojumu jauniešu darbs draudzē ir atdzīvojies. Ir jau tā, ka Rīgas jauniešiem šo centru īsti nevajag, jo viņiem jauniešu dzīve draudzē ir organizēta un viss notiek, bet toties viņiem ir, ko dot saviem vienauzdzēm citās draudzēs.

Ideju ir daudz, raudzīsimies, kādi jaunieši rudenī atnāks uz Alfās kursu, no kādām Latvijas malām viņi sabrauks. Manā laikā uz centru braucu es no Baldones, Linda Ziemeļe brauca no Ķekavas (viņa tagad Vecajā Ģertrūdē ir slavēšanas vadītāja), bija daudz jauniešu no citām mazām draudzītēm – satikšanās un draudzēšanās mums tik daudz ko deva! Varējām izdzīvot savu jaunības laiku kopībā ar citiem tādiem pašiem jaunajiem kristiešiem, kaut pašu draudzēs jauniešu skaits bija neliels.

Toreiz Jauniešu centrā tapa arī ideju grāmata – materiāli, kurus jaunieši vadītāji varēja izmantot darbā ar draudzes jauniešiem. Vai varat izmantot šīs iestrādes vai arī šodienas jauniešiem ir pavisam citas intereses un 15 gadu seni materiāli viņiem vairs neder?

Mūsdienu jauniešus no toreizējiem atšķir tikai tas, ka šodien viņi izmanto sociālos tīklus. Manā laikā sākās draugi.lv, tagad visa dzīve notiek TikTokā un Instagramā, Feisbūks jau ir tikai mana vecuma cilvēkiem, un man ir 41! Bija ideja digitalizēt šo materiālu, bet diezin vai šodien šādas biezas grāmatas kādu uzrunās. Kaut es personīgi uzskatu, ka izmantot var visu. Mēs, piemēram, rīkojam Tezē vakarus. Nekas jau tur *it kā* nenotiek – visi sēž un izdzied Dieva vārdu. Nekā inovatīva! (*Smejas.*) Bet dvēsele paliek dvēsele – vienalga, veta vai jauna. Es neteiktu, ka šobrīd trūktu materiālu, jo internetā angļu valodā var atrast jebko. Lielākais izaicinājums šodien ir tukšās draudzes un kā piedabūt jaunieti atnākt. Kaut gan manā laikā bija tāpat – jauniešu draudzēs trūka.

Jauniešu centrā darbojas ne tikai Leida, bet arī viņas vīrs Kaspars un vecākā meita Jasmīna.

Kā nesen kāds jaunietis man stāstīja: sarīkoju vakaru, atnācu es un mācītāja bērni. Un vairāk – neviens...

Katram laikam tomēr ir sava valoda, kādā uzrunāt jaunos cilvēkus.

Ļoti labs instruments ir Alfās kurss. Kurss jauniešiem mazliet atšķiras no pieaugušo – lekcijas ir īsākas, un ir iekļautas spēles. Mēs ar vīru Gregorskolas laikā rīkojām Alfās kursu vidusskolēniem, tāpēc es varu teikt, ka toreizējie jaunieši daudz neatšķiras no tagadējiem – jaunieši grib satikties, draudzēties.

Un lai viņus kāds saprot, un vēl kaut ko kopā darīt!

Jaunieši ir tie paši – savā maksimālismā, dedzībā uz Dievu, viņi ir ļoti aktīvi, atvērti un atsaucīgi. Es piezvanu Robertam no Jēzus draudzes: “Čau, Robert, vai negribi novadīt svētbrīdi jauniešu vakaram?” Roberts saka: “Jā!” un kā īsts mācītājs mums novada svētbrīdi. Varbūt veids, kā saņemt informāciju, tagad ir cits, bet joprojām ļoti būtisks ir faktors cilvēks cilvēkam.

Varbūt, ka problēma nav jauniešos, bet pieaugušajos. Vai nav tā, ka

jauniešiem drīzāk trūkst pieaugušo, no kuriem ņemt piemēru?

Kā mācītājs Oskars teica, kad vienā brīdī bija jautājums par Jauniešu centra pastāvēšanu: “Visas ciņas tiek izcīnītas uz ceļiem.” Es varu tikai lūgt: “Dievs, lai šis centrs ir pilns ar jauniešiem!” Un pārējo Dievs piemētīs – gan mācītājus, kuri te kalpos, gan kalpotājus. Paši visu darīs. Mana meita Jasmīna te ir sarīkojusi jau divus pasākumus. Viņa man saka: “Mammu, mēs gribam rīkot pasākumu ar nakšņošanu!” Sāku jau domāt, kurš viņus pieskatīs. Atbildu: “Labi, bet tad tev pašai viss ir jāizdara, mēs tikai ēdienu sagādāsim!” Meita aizsūtīja draugiem personīgus uzaicinājumus: “O, ja tu taisi, tad mēs braucam!” Mēs, pieaugušie, arī bijām šajā vakarā, un jāsaka – viss bija noorganizēts ļoti labi! Apziņa, ka tas ir viņu pasākums, ka mēs viņiem uzticamies, spārnoja. Naktī arī viss bija labi, es pat nevarēju iedomāties, ka te, centrā, var arī pa nakti palikt.

Nav tas vecums, kad gribas kaut kur gulēt ārpus savas gultas! (Smiekli.)

Meita teica – visi bija tik priecīgi un apmierināti! Bet svarīgi, kā mēs viņus

vadām. Es biju arī pārsteigta par puisi, kurš tik labi novadīja svētbrīdi. Es to arī tā nekad neuzzinātu, ja nebūtu devusi viņam iespēju. Šajā vakarā bija klāt vēl viens tētis, viņš arī novērtēja: “Viņš runā kā mācītājs!” Lai Dievs dod, ka izdodas jauniešiem dot Kristus gaismu laikā, kad informācija plūst no visām pusēm un ir tik daudz iespēju *viskautkur* piedalīties, aizbraukt. Bet Kristus gaismu jau vajag visiem jebkurā vecumā. Esmu novērojusi, ka varbūt pat jaunietis nesaprot Tezē lūgšanu, varbūt sākumā jūtas neērti, bet nākamajā vakarā viņš atkal ir klāt. Laikam tomēr jūt Svētā Gara mieru, ko tikai Baznīcā var iegūt.

Feisbukā uz jūsu aicinājumu pie teikties radošajās nodarbībās mūsu Baznīcas vēsturnieks Voldemārs Laučiņš puda viedokli, ka centrā tikai dejo un dzied, bet kur tad ir izglītojošas lekcijas par Baznīcas vēsturi?!

Tikai pacietību! Būs arī izglītojošas lekcijas. Es jau minēju, ka pirmais, ko mēs šoruden jauniešiem piedāvāsim, būs Alfās kurss, lai viņi uzzinātu, kas vispār ir Jēzus, kam mēs ticam. Sāksim ar pamatiem. Alfās kursā jautājums par to, kas ir Baznīca un kāpēc man tā ir vajadzīga, nāk tikai kursa beigās. Pēc šīs lekcijas var iziet iesvētības mācību, kur sniedz konfesionālo mācību par to, kas ir grēksūdze, Svētais Vakarēdiens, Kristība. Un lai nākamajā pusgadā jaunieši paši izvirza tēmas, par kurām viņi vēlas uzzināt vairāk. Noteikti būs iespēja iedziļināties specifiskākās tēmās. Pēc Alfās kursa varēsim redzēt apmeklējumu dinamiku – cik atnāca, cik palika. Kā jau pēc iesvētības mācības, ne visi paliek draudzē. Un, cik atceros, te, Jauniešu centrā, ir bijušas tik daudz un dažādas nodarbības un kursi! Un, ja Voldemārs vēlēsies jauniešiem nolasīt lekciju par to, kas ir Latvijas Baznīca un kā tā radās, laipni lūdzu!

Un tomēr jauniešiem vajag īpašu pieeju. Redzot to, ka brīvbaznīcu draudzēs ir daudz lielāks jauniešu pieplūdums, nākas secināt, ka tieši mūzika, dejošana un drāma ir jomas, kas piesaista jaunos cilvēkus. Šīs draudzes ļoti daudz līdzekļu iegulda arī labos mūzikas instrumentos un apskaņošanas tehnikā.

Tā diemžēl ir. Jaunietis ienāk draudzē, un pirmajā brīdī viņam šķiet – te viss notiek kā uz miršanu. Bet viņš jau pēc būtības ir skaļāks, aktīvāks. Jauniešus piesaista dzīvīgums. Es zinu, ka šajās draudzēs populāri ir, piemēram, galda spēļu

vakari. Jauniešiem vajag vietu, kur viņi var cits ar citu sarunāties un sadarboties. Bet atslēga, protams, nav skaļumā. Ko esmu novērojusi, daži jaunieši nāk, lai arī neko vēl no Baznīcas nesaprot. Jo Svētais Gars darbojas, kaut šeit nav karuseļu un svētku skaļuma.

Dievs mūs ir radījis katru tādu, kādi esam. Bērni ir tādi, kādi viņi ir, jaunieši ir tādi, kādi viņi ir. Ja tu uzņem jauniešu draudzē, kad viņš ir enerģisks un aktīvs, šo viņa dzīvīgumu var novirzīt Dieva slavēšanai. Bībelē Dāvids taču saka: “Mēs slavēsim Dievu ar dziesmām un dejām!” Dziedāšana un dejošana šeit taču notiek par godu Dievam!

Nākamajā gadā plānojam rīkot arī

teorētisko kursu par slavēšanas būtību. Linda Ziemele ir pieteikusies to vadīt. Tas būs septiņu nodarbību cikls, kas būs domāts ikvienam interesentam, bet īpaši tiem, kuri Jauniešu centrā piedalās radošajās nodarbībās un vēlas uzzināt kaut ko vairāk par to, kā slavēt Dievu ar savu dzīvi.

Vai atrast pasniedzējus, kuri vadīs nodarbības brīvprātīgā kārtā, šodien vispār ir iespējams?

Es ceru uz Dieva impulsu cilvēkos, kuri ir gatavi kalpot. Te nav galvenais, lai viņš būtu *baigais profs*, beidzis Mūzikas akadēmiju, bet nemaz negrib darboties ar jauniešiem. Labāk lai nāk tas, kurš deg par savu nodarbošanos un kurš man uzraksta vēstulīti, ka naktī nav varējis gulēt, jo

viņam mieru nedod ideja. Degsme viņā ir Dieva dota, un viņš varēs to nodot jauniešiem. To es esmu sapratusi – lai būtu tādi pasniedzēji, kuri jaunieši iedvesmo, lai viņš arī gribētu būt tāds pats! Pirmajā vietā ir sadraudzība savā starpā, sadraudzība ar Dievu un mācīšanās lietot Dieva dotās dāvanas Viņam par godu. Vairāki jaunieši jau ir pieteikušies uz dažādām nodarbībām. Tā būs laba iespēja pamēģināt sevi dažādās jomās un saprast, ka varbūt man tomēr nav aktiera dotības un ir jāmeklē cits veids, kā realizēt savu potenciālu. Var jau saskatīties TikTokā, cik smuki kāds spēlē ģitāru, un domāt: es arī tā gribu! Bet jaunieši varbūt nespēj iedomāties, kāds darbs jāiegulda, lai to iemācītos. Savukārt cits atklās, ka viņam ir ķēriens uz kāda instrumenta spēli. Gan jau Dievs veiks savas korekcijas!

Pandēmijas laikā pusaudžu terapeits Nils Konstantinovs runāja par to, ka tas ir ļoti slikti ietekmējis pusaudžu un jauniešu psihi.

Viņš pavisam skarbi izteicās, ka nav bijusi nelaimīgāka jauniešu paaudze kā pandēmijas un vispār mūsu laika jaunieši...

Vai jūs arī esat saskārušies ar jauniešiem, kuri zaudējuši pamatu zem kājām? Manuprāt, Jauniešu centrs ir tik nozīmīgs arī tādēļ, lai sniegtu jauniešiem kopības izjūtu un sadraudzību, lai viņi nepaliktu vieni ar savām problēmām un jautājumiem.

Pētījumi par sociālajiem tīkliem liecina – tas, ko tu redzi, to tu uzsūc. Bērniem ir tā problēma, ka viņu identitāte tikai veidojas, un viņi sāk sevi salīdzināt ar to dzīvi, ko redz TikTokā vai Instagramā. Šī salīdzināšana nav par labu bērnam. Jo tikai Kristū tu iegūsti savu īsto identitāti. Mums jauniešu nometnē bija tēma par sociālajiem tīkliem, kurā mēs viņus izaicinājām: paskatieties, ko jūs tur skatāties?! Un – vai tā ir patiesība, ko jūs tur redzat? Pēc tam mēs pārrunājām to, kas viņus TikTokā uzrunā un vai tas tiešām atbilst patiesībai? Viņi aizdomājās un saprata, ka ne cilvēki, ne vienmēr dzīve, ko rāda TikTokā, tāda patiesām arī ir. Tiem jauniešiem, kuri zina, ko saka Jēzus, ir vieglāk pastāvēt šajā pasaulē. Noteikti.

Runājām arī par identitāti. Kas es esmu: puisis vai meitene? Mūsu jaunieši sacīja, ka Latvijā šī problēma nav aktuāla, tas ir uzburts sociālo tīklu burbulis, ka visi bērni un pusaudži grib mainīt dzimumu.

Neviens no mūsu jauniešiem neteica, ka tā būtu problēma viņu vienaudžu vidū. Tomēr bija vairāki, kuri atklāja, ka viņiem ir pazīstams kāds jauniešs, kurš nejūtas tas, kas viņš ir. Tas ir ļoti dziļš jautājums: kas esmu es, kāpēc es šeit atrodos? Uz šiem jautājumiem atbild Bībele un Kristus. Bērni meklē identitāti un seko kādam. Sociālie tīkli ir vieta, kur viņam ir vieglāk krist, ja paliek viens. Man arī šķita, ka ir jārunā par dzimumtēmām, bet bērni teica, ka viņiem tas nemaz nav aktuāli. Pēc viendokļu apmaiņas arī man daudz kas kļuva skaidrāks. No viņu reakcijas sapratu, ka varu izteikt savas idejas it kā garāmejojot un paskatīties, kā viņi uz tām reaģē. Varbūt, ka ir kāda pavisam cita tēma, par kuru viņi gribētu parunāt.

Tas ir tāds kaifs, ja tev ir Kristus skaidrība! Katram tagad ir sava taisnība, bet, ja tev ir skaidrība, ka tu esi mīlēts, ka tu esi gribēts... Lasījām kopā 139. psalmu, kurā ir rakstīts, ka Dievs tevi redz no visām pusēm, pirms tu vēl biji piedzimis mātes miesās. Šie vārdi bērnus tik ļoti uzrunāja! It īpaši nozīmīgi tie ir, ja tev ir teikuši, ka mamma un tētis tevi negribēja un tu piedzimi *nejauši*. Bet Dievs tevi gribēja! Tiešām es jau biju ielānāts?! Kurš vēl tev to pateiks, ja ne Baznīca?!

• Patlaban jauniešu komanda raksta arī divus projektus, kuru apstiprināšanas gadījumā jaunajā gadā LELB Jauniešu centra komanda varētu doties pie Cēsu ieslodzījuma vietas jauniešiem ar dažādām aktivitātēm: Alfas kursu u. c. Un otrs projekts būtu mācītāja Roberta Otomera savulaik uzsāktais “Es nebaidos palīdzēt”. Lūdzam paturēt aizlūgšanās! Lai Dieva vadība it visā!

Kā tu varētu raksturot mūsdienu jaunatni? Kādi viņi ir?

Mūsdienu jaunieši ir brīnišķīgi – atbildīgi, mērķtiecīgi, enerģiski. Citreiz saka – sociālo tīklu paaudze. Viņi nemaz tur tā *nesēž*. Jaunieši tīklus bieži pat ignorē. Pat ja viņiem ir telefoni, mēs kā pieaugušie taču varam noņemt tos nost. Bet visbiežāk mēs paši netiekam no skrullēšanas vaļā! Es ļoti priecājos par jauno paaudzi, kuru tagad redzu. Jā, mēs visi esam cilvēki, mēs varam krist, mūs var novērst, bet tā jaunā paaudze, kas tagad draudzēs ir izaugusi, par viņiem es varu teikt tikai labu.

Nule notikušajos Dziesmu svētkos novēroju, ka mūsu bērni un pusaudži ir arī ļoti patriotiski. Viņos var saskatīt brīvās Latvijas augļus – lūk, ko nozīmē brīvība! Pēc Skolu jaunatnes dziesmu un deju svētkiem sapratu, ka Latvijai ir cerība. Ka jaunie, cerams, izlabos tās kļūdas, kuras pieļāva iepriekšējās paaudzes.

Jaunieši, kuri brauc uz dziesmu svētkiem, kuri pievienojas nometnēm, kuri nāk pie mums uz centru, – viņiem ir tik labas idejas, un viņos ir milzīgs garīgs spēks! Kopā ar viņiem es pati uzlādējos. Arī Dieva lietās jauniešu jauda ir jūtama – ja viņi pieslēdzas, tad ar vērienu! ●

Seko jiet LELB Jauniešu centra jaunajai sezonai

- Ceturtdienās plkst. 18.00 – jauniešu vakari
- No 18. septembra – jauniešu Alfas kurss
- Radošās nodarbības – īpaši aicinām mācītājus sūtīt savu draudžu jauniešus, kuri varētu uzsākt slavēšanas kalpošanu savā draudzē
- Jauniešu vadītāju apmācības no jaunā gada

TEICIET DIEVU AR BUNGĀM UN VIJĀM DEJĀM. TEICIET VIŅU AR STĪGU UN FLAUTAS SKANĀMI! VISI, KAM DVAŠA, LAI SLAVĒ TO KUNGU! ALELUJĀ! (150. Psalmis)

LELB Jauniešu centrs jaunajā rudens sezonā piedāvā BEZMAKSAS NODARBĪBAS

Tu esi ielūgts!

- Ģitāras spēle
- Perkusiju - džambas spēle
- Bungu spēle
- Basģitāras spēle
- Hip-hop deja
- Teātra/drāmas grupa
- Dzejas un repa darbnīca
- Taustiņinstrumentu spēle (klavieres)
- Orķestra grupa (pūtēji, stīgas, u.c.)
- Breakdance
- Vokālā grupa/koris
- Kokļu ansamblis
- Ukuleles spēle
- Mākslas darbnīca

Jauniešu vēstniecība

Īpaši aicinām draudžu esošos un topošos slavēšanas kalpotājus - bet esam atvērti ikvienam!

Vecums: sākot no 13 gadiem

Pieteikšanās un sīkāka informācija: lelbjauniešucentrs@gmail.com vai Whatsapp: 26536786 (Laida)

Pieteikšanās līdz 25. septembrim

Īpašs lūgums

• Jauniešu centrā lielākā daļa inventāra joprojām ir no mācītāja Krista Kalniņa laika. Īpašs paldies viņam! Pat ērtie dīvāni ir no tiem laikiem, bet ir daudzas lietas, kuras mums vajadzētu sagādāt no jauna. Tāpēc lūgums – ja kādam ir sirdī atbalstīt Jauniešu centru praktiski, piemēram, ziedojot printeri, galda spēles, bungas vai jaunas bungu plēves, digitālās klavieres, akustisko vai basu ģitāru, video veidošanas tehniku, mikrofonus vai ko citu, mēs būsim pateicīgi. Ziedot ir iespēja, arī veicot pārskaitījumu uz LELB Jauniešu centra bankas kontu: LV60HABA0551032647003.

Lūdzot par bērniem un jauniešiem

Bībeles rakstvietas:

- Kungs no debesīm raugās uz cilvēku dēliem – vai ir kāds prātīgs, kas meklētu Dievu? (Ps 14:2)
- Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies Manā Vārdā, tur arī Es esmu viņu vidū. (Mt 18:20)

Lūgšana:

Dievs, es Tev pateicos par bērniem un jauniešiem, kuri jau agri var iepazīt Tevi un Tavu Vārdu! Svētidams svēti viņus un izredzi lieliem darbiem Tavā vadībā! Lūdzu, žēlo katru, kura ģimene netic Tev vai ir vāji ticībā, tāpēc neved savus bērnus tuvāk Tev! Gādā, lai viņi Tavā žēlastībā atrod ceļu uz draudzi un var iesakņoties Dieva bērnu ģimenē! Āmen.

Lūgšanu sagatavojusi Elīna Lāce.

Cels lielāko Kristus statuju

Līdz 2030. gadam Spānijas pilsētīnā Boadiljā del Monte, netālu no Madrides, paredzēts uzcelt pasaulē lielāko Kristus statuju. Projektu virza katoļu biedrība un vietējā pašvaldība, kas cer padarīt šo mazzināmo vietu par nozīmīgu svētceļojumu un tūrisma galamērķi. Statujas autors ir mākslinieks Havjers Vivers. Skulptūra tiks veidota no dzelzsbetona un oglekļa šķiedras, un plānotais augstums ir 37 metri. Projekta izmaksas ir 17 miljoni eiro, taču to nefinansē Baznīca – līdzekļus vāc starptautisku ziedojumu kampaņās. Līdz šim saņemti jau 95 tūkstoši eiro, bet celtniecības sākšanai nepieciešami vismaz pieci miljoni. ●

Kalpošana, kas maina dzīves

Jau 25 gadus Georgs un Nataša kalpo Moldovas pilsētā Ungeni, kur viņi ne tikai izveidojuši draudzi, bet arī radījuši plašu sociālo palīdzības tīklu. Sākotnēji viņu mājas viesistabā notika dievkalpojumi, bet vēlāk, pateicoties atbalstam no ārzemēm, tika iegādāts un atjaunots četrstāvu nams. Tajā tagad atrodas dievkalpojumu zāle, bērnu nodarbību telpas, bezmaksas apģērbu veikals, profesionāla maiznīca un pat viesnīca ar sporta zāli, kas nodrošina darbu vietējiem iedzīvotājiem. Viens no draudzes locekļiem, Sergejs, piedzīvojis dēla dziedināšanu, iemācījās cept maizi un tagad katru nedēļu trūcīgajiem dāvina simtiem klaipu. Draudze vada arī rehabilitācijas centru vīriešiem, kas cīnās ar alkohola un narkotiku atkarībām, un plāno izveidot pansionātu senioriem. Georgs un Nataša uzsver, ka viņu mērķis nav tikai sociālā palīdzība, bet gan Dieva mīlestības praktiska parādīšana. Viņi tic, ja Dievs atvērs durvis, tad viņi veidos vēl vienu draudzi – soli pa solim, ar ticību un kalpošanu sirdī. ●

Cerības oāze Medeljinas ielās

Kolumbijas pilsētā Medeljinā, kur sastopami daudzi ar atkarībām, bezpajumtnieki un migranti, kristīgais projekts *Ciudad Refugio* ("Patvēruma pilsēta") sniedz praktisku palīdzību un cerību. Katru nedēļu kristieši apmeklē bēdīgi slaveno *Hell Street*, atklātu narkotiku zonu, lai lūgtu kopā ar atkarīgajiem, piedāvātu ēdienu un dalītos līdzietībā. Projekts piedāvā daudz vairāk nekā tikai pajumti. Projekta atbalstītāji cilvēki sāk garīgu un praktisku rehabilitāciju, kas ietver mācekliību un profesiju apguvi. Pateicoties šai pieejai, rehabilitācijas panākumu rādītājs sasniedz 65 procentus, kas ir ievērojami virs vidējā līmeņa.

Stāsti par pārmaiņām ir iespaidīgi. Bijušais narkomāns Jeisons Marins saka, ka ir iemācījies mīlēt un dzīvot ar jēgu, savukārt

Kamila Gomesa pēc atveseļošanās izlīga ar savu meitu. Tā kā no Venecuēlas joprojām ierodas tūkstošiem migrantu, *Ciudad Refugio* paplašina savu darbību, lai palīdzētu vēl vairāk cilvēku. "Cilvēki negrib klausīties sprediķus," stāsta misionārs Duglass Kalvano. "Viņi vēlas redzēt Evaņģēliju darbībā. Un šeit viņi to piedzīvo." ●

Digitālo Bībeļu vairāk nekā drukāto

Pērn pasaulē izplatīts vairāk digitālo Bībeļu eksemplāru nekā drukāto. Kopumā tie ir 48,4 miljoni visas Bībeles izdevumu, no tiem 25,9 miljoni – digitālā formātā. Drukāto Bībeles grāmatu skaits samazinājies – 2023. gadā tie bija 24,2 miljoni, bet 2024. gadā "tikai" 22,5 miljoni. Lielākais drukāto Bībeļu eksemplāru skaits nonācis Brazīlijā, Indijā un Ķīnā. Visbiežāk Bībele izplatīta spāņu, portugāļu un angļu valodā.

Pieaug arī Bībeles lietotņu izmantošana, reģistrēti 28,3 miljardi nodaļu lasījumu un 1,3 miljardi audioatskaņojumu. Populārākās lietotnes – *YouVersion*, *BibleBooster* un *Faith Comes By Hearing*. "Katrs izplatītais Bībeles eksemplārs neatkarīgi no formāta nodrošina svarīgu saikni starp Dieva dzīvo Vārdu un cilvēku, kurš ilgojas pēc patiesības, iepriecinājuma vai pārmaiņām," sacīja Dirks Geverss, Pasaules Bībeles biedrību savienības ģenerālsekretārs. ●

Britu tēlnieks par ticību un mākslu

Britu tēlnieks Niks Fidjans-Grīns (*Nic Fiddian-Green*) ir pasaulē pazīstams tēlnieks, kas veido milzīgas zirgu galvas. Viņa jaunākā izstāde "Kristus seja" pievēršas garīgām tēmām. Tēlnieks dzīvo lauku apvidū Sari grāfistē kopā ar sievu, četriem bērniem un sešiem zirgiem. Savā dzīvē viņam nācies cīnīties ar alkoholisma atkarību, leikēmiju un smadzeņu audzēju. Pēdējos sešos gados Niks Fidjans-Grīns nelieto alkoholu un ir kļuvis ticīgs.

Šajā laikā tapuši darbi ar kristīgu simboliku – Jēzus krustā sišana, lūgšanas rokas un "Kristus seja". Vienā no skulptūrām tās tapšanas laikā izveidojās plaša, kuru tēlnieks atstāja, dodot darbam nosaukumu "Parādi man savas brūces". Mākslinieks saka: "Kristus mums parādīja savas brūces, varbūt arī mēs

varam viņam parādīt savējās." Lielākā daļa izstādes apmeklētāju Fidjanam-Grīnam teikuši, ka Kristus sejā redz piedošanu un pieņemšanu. Mākslinieks atzīst, ka vēl ir ceļš, bet uzskata par privilēģiju, ka drīkstējis veidot Kristus tēlu. Kad tēlniekam jautā, vai viņš veidos vēl vairāk kristīgu darbu, viņš smaida: "Jautājiēt Dievam." ●

Es piekēros Dievam *Somālija*

Halima nesaprata, ka ir iegājusi baznīcā, kur notiek dievkalpojums. Sieviete gribēja iziet no dievnama, bet kaut kas viņai lika palikt. Halima nenojauta, ka šī diena uz visiem laikiem mainīs viņas dzīvi.

Halima nāk no somāliešu ģimenes. Viens no viņas tēvočiem bija parlamenta loceklis, kāds cits – klana vadonis. Dzimtai tā bija gan svētība, gan lāsts. Kad pagājušā gadsimta 80. gados izcēlās pilsoņu karš, viņas ģimenei nācās bēgt. Halima uzauga kaimiņvalstī kā bēgle. Ģimenei palīdzību sniedza vairākas organizācijas, tostarp arī kristieši. Kad Halima bija nesen apprecējusies ar vīru Bekeli, viņi iepazinās ar kādu mācītāju. Tā kā garīdznieks pamanīja, ka viņi ir atvērti Jēzus evaņģēlijam, viņš kādu svētdienas rītu ieradās pie viņiem, lai aicinātu uz dievkalpojumu. Taču Halima un Bekele domāja, ka mācītājs viņus aicina pie sevis uz mājām.

Tā nu viņi pēkšņi atradās baznīcā. Dievkalpojums jau bija sācies. Halima vislabprātāk būtu tūlīt devusies projām, taču kaut kas viņu atturēja. Sprediķis bija par Jēkabu un Ēzavu. Halima kļuva uzmanīga. Viņa šo stāstu par Jēkabu zināja no Korāna, taču nekad to nebija dzirdējusi šādā veidā. Mācītājs stāstīja, kā Jēkabs bēga no sava brāļa Ēzava uz Harānu un kā viņš sapnī savā ceļā sastapa Dievu un vēlāk cīnījās ar Dieva eņģeli. Šis stāsts aizskāra Halimas sirdi. Viņa sāka rūgti raudāt. "Tas bija tā, it kā Dievs runātu tieši uz mani," viņa saka. "Man likās, ka Viņš runā par manu dzīvi. Pilsoņu karš Somālijā bija karš starp ģimenes locekļiem."

Pēc dievkalpojuma Halima un Bekele lūdza mācītāju pastāstīt viņiem vairāk par Bībeli. Nedēļu viņi lasīja Bībeli, īpaši četrus evaņģēlijus. Nedēļas beigās Halima un Bekele nodeva savu dzīvi Jēzum. "Svētais Gars man palīdzēja saprast, kas ir Jēzus," saka Halima. Atgriezušies mājās, viņi sāka dalīties priekpilnajā vēstī ar apkārtējiem cilvēkiem.

Abu ģimenes bija šokētas par viņu pārīšanu citā ticībā. Īpaši dusmīgs bija Halimas brālis. Tā kā Halima bija runājusi ar viņa meitu par Jēzu, brālis gribēja nogalināt Halimu. Viņš pieprasīja, lai Halima atsakās no ticības Jēzum un atgriežas islāmā. Kad Halima atteicās noliegt Jēzu, viņš izvilka ieroci un šāva uz viņu, taču netrāpīja. Halima paspēja aizbēgt. Lielākā daļa Somālijas kristiešu ir bijušie

nogalināja, jo tu esi nodevusi savu ticību." Taču Halimai neradās šaubas par Dievu, viņa sāka rakstīt slavas dziesmas. Galu galā viņa ierakstīja albumu ar somāliešu slavināšanu mūziku. Viņas brāļi uzsūtīja Halimai uzbrucējus. Kādā dienā, kad Halima iznāca no baznīcas, viņai uzbruka divi vīrieši un nežēlīgi piekāva. Netālu esošais policists pamanīja uzbrukumu, iejaucās un arestēja uzbrucējus. Halima devās mājās ar pietūkušu seju. Taču tad viņa savā sirdī sadzirdēja balsi: "Ej atpakaļ un palīdzi saviem uzbrucējiem atgūt brīvību." Viņa vilcinājās. Viņai šķita, ka Dievs nevarētu no viņas to prasīt, jo tas nebūtu taisnīgi. Tomēr nākamajā rītā viņa devās uz policijas iecirkni un lūdza atbrīvot savus uzbrucējus. Deviņus mēnešus vēlāk viens no uzbrucējiem stāvēja baznīcā viņas priekšā. "Halima, es neesmu šeit, lai tev uzbruktu. Es esmu atnācis, lai tev pateiktu, ka tagad arī es ticu Jēzum," viņš sacīja. Viņš pastāstīja, ka pēc atbrīvošanas nav spējis rast mieru, līdz pievērsies Jēzum. "Tagad es lūdzu, lai Dievs izglābj visu manu ciematu," viņš sacīja Halimai. Tagad Halima sludina Evaņģēliju somāliešu bēgļiem Austrumāfrikā, īpaši sievietēm. Viņas kopā lūdza Dievu, saņem iedrošinājumu un jaunu cerību. "Ja pieņemsiet Jēzu, Dievs uzklauss jūsu lūgšanas," skaidro Halima. Viņa saprot savu tautiešu vajadzības un zina, kā tas ir – zaudēt visu. Tomēr viņa saka: "Es ticu, ka pieķeršanās Dievam ir labākais veids, kā izdzīvot. Es neesmu atraitne. Es neesmu viena. Jēzus ir ar mani." ●

No *Stimme der Martyrer* 2025, Nr. 8
tulkojusi Ingrida Briede

Kurss “Dvēseles dziedināšana”

Septembrī jau otro reizi Rīgas Vecajā Svētās Ģertrūdes draudzē norisināsies kurss “Dvēseles dziedināšana”. Tā ir iespēja garīgi drošā vidē pieredzējušu mācītāju vadībā ieskatīties savas dvēseles dziļumos, rast atbildes un patiesu mierinājumu, piedzīvot atraisīšanos no ilgstošas sāpju pieredzes un satvert Kristus dāvināto pilnīgo brīvību.

Kristīna Soloha

Mācītājs Kristis Kalniņš stāsta, ka aizsākumi dvēseles dziedināšanas kursam Ģertrūdes draudzē ir saistīti ar viņa kalpošanas pieredzi, vairāk nekā 25 gadu garumā uz klausot cilvēku dzīvesstāstus un grēksūdzes. “Kaut arī garīgā līdzgaitniecība ilgstošā laika posmā ļauj cilvēkiem viņu dzīvē piedzīvot vajadzīgās pārmaiņas, tomēr pie dziļāka atrisinājuma dažādās dvēseles lietās bieži tomēr neizdodas nonākt,” atzīst mācītājs. “Grēksūdze ir viens no ļoti nozīmīgiem Dieva žēlastības līdzekļiem, kas palīdz daudz ko izlīdzināt ar pagātni, tomēr tā nesniedz dvēselei nepieciešamo palīdzību pilnīgi visās jomās, visos ievainojumos.”

Mācītājs Aldis Elberts no Austrālijas, kurš vairākkārt viesojies Ģertrūdes baznīcā, pirms pāris gadiem iepazīstināja Kristu Kalniņu ar doktora Roba Reimera grāmatu *Soul Care* par dvēseles aprūpi. Dr. Robs Reimers (*Rob Reimer*) vairāk nekā 30 gadus kalpoja kā mācītājs ASV, tad izveidoja kursu par dvēseles dziedināšanu un tagad to vada daudzviet pasaulē. Viņa dibinātā un vadītā organizācija *Renewal International* palīdz mācītājiem, vadītājiem un draudzēm īstenot dvēseles dziedināšanas un atbrīvošanas kalpošanu. Reimers bijis pastorālās teoloģijas profesors universitātē Ņujorkā un sarakstījis vairākas grāmatas par garīgo aprūpi. Kristis Kalniņš gan uzsver, ka šis kurss nav brīnumrecepte, jo iekšējā dziedināšana ir process, ko vada Svētais Gars. “Mani satrauc, ka beidzamajā laikā Baznīca ir zaudējusi divas svarīgas funkcijas, kuras var redzēt Evaņģēlijā, kad Kristus ne tikai sludina Dieva valstību, bet arī dziedina un atbrīvo cilvēkus no dēmoniņiem,” pauž mācītājs. “Nav daudz cilvēku, kuri uzauguši patiesā kristīgā ģimenē bez jebkādiem dvēseles ievainojumiem, tāpēc ir tik svarīgi, ka Kristus Baznīca ir mantojusi šo unikālo dāvanu – dvēseles dziedināšanu Svētā Gara

Pieteikšanās un plašāka informācija:
www.gertrude.lv

klātbūtnē un atbrīvošanu no dēmoniskām saitēm. Baznīca ir vienīgā, kas var to piedāvāt šodienas cilvēkam.”

Aizvadītajā pavasarī pirmoreiz tika publicēts paziņojums par kursa “Dvēseles dziedināšana” rīkošanu Ģertrūdes baznīcā, un liels bija rīkotāju pārstāvis, kad nedēļas laikā pieteicās 100 cilvēku. Kursam noslēdzoties, tika saņemts daudz liecību par to, ko cilvēki piedzīvojuši kursa laikā un kā saņēmuši dziedināšanu no dvēseles ievainojumiem, plaisām, pārpratumiem, slēptām sāpēm. Kristis Kalniņš atzīst, ka arī pats tikai apmēram 40 gadu vecumā atklājis savu atraidījuma ievainojumu. Pēc gara dziedināšanas ceļa ir bijis iespējams ieraudzīt, cik dziļi tas ietekmējis gan viņu kā cilvēku, gan viņa attiecības ar citiem. Mācītājs uzsver, ka ir ļoti svarīgi, lai kristiešu garīgajā dzīvē arvien vairāk uzmanības tiktu pievērsts iekšējai refleksijai, lūgšanu telpai, pārdomām un sirdsapziņas izmeklēšanai. Kurss “Dvēseles dziedināšana” ir viens no instrumentiem, lai cilvēki baznīcā kļūtu veselāki un priecīgāki. Pasaulē, kurā ir daudz ciešanu un ievainojumu, arī kristieši saskaras ar dvēseles sāpēm un nereti tajās ilgstoši dzīvo. Sāpes var tik ļoti saauģt ar dzīves realitāti, ka kļūst par ikdienas daļu un neļauj kristietim piedzīvot to veselību un brīvību, ko Dievs vēlas dot. Tie var būt pagātnes notikumi,

kuros tikām ievainoti mēs paši vai ievainojām citus, to līdz galam apzinoties tikai pēc tam. Tās var būt vienaldzības un atraidījuma radītās rētas mūsu identitātē, kas turpina sāpēt un neļauj noticēt, ka esam vērtīgi un mīļēti. Tās var būt atkarības, kas saēd dvēseli ar kauna un vainas izjūtu. Tie var būt kauna apzīmogoti noslēpumi, ar ko pakļaujam sevi apsūdzībām par meliem, kuros dzīvojam. Tā var būt vilšanās sevī un citos, nepiepildīti sapņi un cerības. Tā var būt nodota mīlestība, kas palikusi bez izlīguma un atvairošanās. Tā var būt dzīve, kas palikusi bez kļūdu labojumiem.

Pirmais svarīgais solis ceļā uz dvēseles dziedināšanu tiek sperts, kad cilvēks ticībā satver Jēzu Kristu kā savu Glābēju, kurš piedod visus pagātnē izdarītos grēkus un kļūdas. Kristus dāvātā grēku piedošana ir sākums izlīgumam starp mūsu ievainojumu pilno pagātni un mīlošo Dievu. Tomēr nākamais solis ir ne tikai zināt, ka esam Dieva mīļotie un ka Viņš mūs ir pirmais mīlējis, bet sākt tā arī dzīvot, Viņam pilnībā uzticoties. Svēto Rakstu vārdi ikvienam kristietim skaidri apliecina, ka ar Kristus brūcēm mēs esam dziedināti. Tas nozīmē, ka Dievs savā piedošanā un mīlestībā vēlas, lai mēs vairs nedzīvotu dziļās dvēseles sāpēs un ciešanās, bet kļūtu pilnībā dziedināti un atbrīvoti. Šajā dziedināšanas un atbrīvošanas ceļā aicina doties kurss “Dvēseles dziedināšana”.

Kursā tiek apskatīti septiņi temati – identitāte, grēknožēla, dzimtas grēku mantojuma laušana, piedošana, ievainojumu dziedināšana, bailu pārvarēšana un atbrīvošana. Tie ir septiņi soli ceļā uz visu dvēseles ievainojumu dziedināšanu un turpmāko dzīvi Svētā Gara priekā un mierā ikvienam kristietim kā Dieva mīļotajam. Kurss sāksies septembrī un norisināsies trešdienu vakaros pulksten 18.30 Rīgas Vecās Svētās Ģertrūdes baznīcas pagrabstāvā Lutera zālē. Vakara programmā ir kopīgas vakariņas (ziedojs par katru reizi 5 eiro), slavēšana, lekcija un diskusijas mazajās grupās. Kursu vada Vecās Ģertrūdes draudzes mācītāji. Kursā plānotas 10 lekcijas un noslēgumā viena kopīga nedēļas nogale. Kursam Ģertrūdes baznīcā var pieteikties cilvēki no dažādām draudzēm, turklāt lekcijas ir iespējams klausīties arī attālināti, tāpēc īpaši gaidīti ir mācītāji ārpus Rīgas, kuri būtu ieinteresēti šā kursa vadīšanai savā draudzē. ●

“Kad mainās mūsu uzskats par nāvi, mainās arī mūsu uzskats par dzīvi”

Arhibīskapa Rinalda Granta liecība, iesūtīta audioliecību projektam “Mīlestības ceļš liecībās”

Vēlētos dalīties ar kādu stāstu, kas aizsākās manā bērnībā. Man bija seši gadi, kad es gandrīz zaudēju savu mammu. Viņa bija mana drošība šajā pasaulē. Pēc tā notikuma es šad un tad atcerējos, ka manī bija bailes, ka varētu viņu pazaudēt

jebkurā mirklī. Fonā man tās nāca līdzī visu laiku. Sekoja dažādi dzīves periodi, kad es iedomājos – kā būtu, ja būtu? Kā būtu, ja manai mammai vajadzētu aiziet tagad? Un, protams, pienāca diena, kad tas notika. Man jau bija pāri četrdesmit. Atskanēja telefona zvans, ka mammai ir palicis slikti. Devos ceļā, kas bija apmēram divu stundu ilgs. Manas lielākās ilgas un vēlme bija: kaut es varētu viņu vēl satikt un no viņas atvadīties... Tā bija žēlastība, ka aizbraucot es viņu satiku. Mamma vairs nebija pie samaņas un nevarēja

neko pateikt, bet es biju diezgan drošs, ka viņa varēja mani dzirdēt. Tā bija liela dāvana, ka varēju atcerēties un viņai stāstīt par lietām, kas man bija bijušas svarīgas. Es varēju viņai pateikt paldies un lasīt priekšā dažas Rakstu vietas.

Pārējiem tuviniekiem būt klāt bija grūti. Pirmais pārsteigums man bija brīdī, kad sapratu: notiekošo uztveru kā īpašu iespēju – būt blakus brīdī, kad cilvēks gatavojas no šejienes pāriet *turp*. Un ka mēs varam būt līdzās līdz pēdējam brīdim, lai pēc tam pasniegtu viņu Tam, kas paņem viņu pretī. Apmēram pēc divām stundām iestājās nogurums, jo emocijas bija tik spēcīgas... Es domāju – kā tas tagad būs? Varbūt iestāsies ilga un mokoša gaidīšana? Taču tā nenotika. Viena nopūta, un es sapratu, ka mamma ir devusies mūžībā.

Kāpēc es to stāstu? Manī bija notikusi liela pārmaiņa. Kopš sešu gadu vecuma cauri savai dzīvei biju nesis bailes, bet tai brīdī, kad tas notika, kad patiešām bija pamats baidīties un kad es redzēju, ka citi cilvēki – radnieki – nejūtas ērti būt blakus, manā sirdī kaut kas būtisks bija pārvērsts. Es biju Dievam lūdzis, lai Viņš atņem man bailes. Nemaz nezina, ka šī lūgšana ir uzklaušāta. Tajā brīdī man likās, ka nāve ir dabiskāka, kas ar mums var notikt, – tas ir viens mirklis, kad mēs šeit aizmiegam, lai pamostos kaut kur citur. Mirklis, kad mēs šeit beidzam savas gaitas, lai turpinātu tās kaut kur citur. Mēs atstājam savu ķermeni, un mūsu dvēsele dodas tālāk. Priekā tajā nebija, bija skumjas, jo, cilvēciski raugoties, es biju zaudējis ko ļoti dārgu. Bet bija tik dziļš, tik liels, neaprstāms miers. Un pats galvenais – nāve vairs nebija kā ļauns pretinieks, zaglis, bet kaut kas paša Dieva radīts, ko Dievs Kristū ir pārvērtis, atņemdamas tai pēdējo varu, pēdējo vārdu. Un tu uz to pat tik tuvu vari skatīties ar cerību un pašāvēību. Šis brīdis kaut ko ļoti dziļi ir mainījis manā attieksmē arī pret dzīvi. Kad mainās mūsu uzskats par nāvi, mainās arī mūsu uzskats par dzīvi. ●

Aicinām kristiešus no dažādām Latvijas draudzēm un konfesijām pievienoties audioliecību projektam “Mīlestības ceļš liecībās” gan kā klausītājus, gan arī iesūtot savas liecības. Ar šo projektu vēlamies veicināt vienotību kristiešu vidū un stiprināt citam citu kopīgajā ticībā.

Klausies liecības *YouTube* kanālā! (QR kods)
Aicinām iesūtīt 5–10 minūšu garas audioliecības pa e-pastu: liecibas@gertrude.lv.

Ar liecībām aicinām dalīties ikvienu neatkarīgi no draudzes vai konfesijas. Aicinām iesūtīt vairākus stāstus, sadalot tos atsevišķos balss ierakstos.

Pievienojies *Whatsapp* grupai un katru dienu saņem liecību savā telefonā! (QR kods)

Ernsta Glikas Alūksnes valsts ģimnāzijas – 115

Jānis Zvirgzdiņš, foto no Ernsta Glikas Alūksnes Valsts ģimnāzijas arhīva

Kad lietavu atveldzēta un saules apmirdzēta vasara, briedinot augļus, pamazām iet pretī rudenim, 2. augusts Alūksnē ir atausis saulains, jo Ernsta Glikas Alūksnes Valsts ģimnāzija svin savas pastāvēšanas 115. jubileju un skolas salidojumu. Pēc ģimnāzijas direktores Uvas

Grenciones-Lapsenietes ierosinājuma, ģimnāzijas kolektīvs ir lēmis jubilejas svinības sākt ar svētbrīdi Alūksnes luteriskajā baznīcā, uz kuru aicināti visi – skolotāji, skolēni, absolventi, kā arī tie, kam ģimnāzija ir sirdī tuva. Tā kā draudzes mācītājs Magnuss Bengtsons ir atvaļinājumā, skolas direktore lūdza mani noturēt svētbrīdi kā pateicību Dievam par skolas pastāvēšanu, turpinot izglītības ceļu, par Ernsta Glikas ieguldījumu un viņa

Pateicībā Dievam par skolas pastāvēšanu ģimnāzijas vadība aicināja mācītāju Jāni Zvirgzdiņu noturēt svētbrīdi Alūksnes dievnamā.

Skolas direktore Uva Grencione-Lapseniete ar vīru Andi.

vēsturiski paveikto darbu – 1683. gadā likto pirmo zinību pamatakmēni pirmajai skolai latviešu zemnieku bērniem Vidzemē, Alūksnē jeb tā laika Marienburgā. Ko nozīmē mācīt? Un – kas ir gudrība? Uz šiem vienmēr aktuālajiem jautājumiem mēģināju rast atbildi skolas jubilejas svētbrīža uzrunā. ●

Par skolu un gudrību

Jānis Zvirgzdiņš, Lejas un Zeltiņu draudzes mācītājs

Skolas 115. gadskārta. Kāds noteikti domā: liels gadu skaits. Es teiktu – tā ir vēsture un tagadne, ko godāt un atcerēties, un vērtības, pie kurām turēties. To balsta spēcīgs un saliedēts ģimnāzijas kolektīvs, un tie ir sasniegumi, ar kuriem lepoties daudzu gadu garumā. Skola neatkarīgi no gadu skaita nekad nenoveco, jo tajā vienmēr mācās bērni un jaunieši, ejot līdzī daudziem vēstures laikiem, arī pašreizējam, kas ir sašpringts gan valstij, gan visai sabiedrībai kopumā. Tomēr esmu pārliecināts, ka gan novada pašvaldībai, gan skolotājiem, gan audzēkņiem, gan vecākiem svarīga ir izglītības nozīme valsts nākotnei. Skolas būtība ir veidot izglītotu sabiedrību, kurā valda gudrība, zināšanas un krietnums.

Alūksnes ģimnāzijai ir īpaša pastāvē-

šanas vēsture, tā ir nosaukta Ernsta Glikas (1654–1705) vārdā, un Glikas bija viena no izcilākajām 17. gadsimta personībām – gara gaismas nesējs, kas kādu laiku dzīvoja Alūksnē jeb tā laika Marienburgā. Pie Glikas ieguldījuma pieder arī 1683. gadā liktais zinību pamatakmens pirmajai skolai latviešu zemnieku bērniem Vidzemē, Alūksnē.

Šodien īpaši vēlos izcelt arī mācītāja Glikas nozīmīgo devumu latviešu tautas garīgajā izaugsmē un kultūrvēsturē – Bībeles tulkojumu (1694) no senajām valodām latviešu valodā, ko Glikas paveica, dzīvojot un strādājot Alūksnes draudzē. Ernsta Glikas ieguldījums šajā ziņā ir nepārvērtējams arī tāpēc, ka Bībele latviešu valodā cauri dažādiem vēstures laikiem nodod Dieva vēstuli jeb Svētos Rakstus Latvijas cilvēkiem. Vēstuli par neizdošām un mūžīgām vērtībām. Kopš tā laika sākās arī latviešu tautas kristīgā izglītība. Tā veicināja lasītprasmi, kas nesa garīgu gaismu,

jo Ernstam Glikam bija liela savas misijas un pienākuma apziņa Dieva un cilvēku priekšā.

Skolas misija – mācīt – turpinās cauri laikiem, kaut arī žēl, ka ticības mācība Latvijas skolās jau sen kā izņemta no mācību programmas. Skolas celšanas pamatakmēni Glikas ielika ticībā un palāvēībā uz Dievu, jo skola, tāpat ka baznīca, nav tikai akmeņi – tie ir cilvēki. Aicinājums būt par skolotāju nozīmē ticēt, ka skolotāja darbs pasauli dara labāku, pat ja apkārt ir daudz netaisnības un ļaunuma. Tomēr pasaule kļūst gaišāka, ja mākam ieraudzīt un atšķirt zūdošo no mūžīgā.

Mācīt – nozīmē mīlēt, jo tikai mīlot skolotājs patiesi var līdzdalīt ar skolēnu to, ko izstāro paša skolotāja sirds un prāts. Mācīt – nozīmē piedzīvot prieku, un tā nestie augļi top redzami, kad skolotāja skatiens saredz arī pēdējā solā sēdošo skolēnu domu gājienā un kad mirdzošas bērna acis nozīmē – ir apgūts kaut kas jauns! Dieva vārda lasījumā

dzirdējam par spēju lietot dažādas dāvanas, kuras izpaužas no Dieva piešķirtās žēlastības: “Spējas mācīt – mācīšanās; pamācīšanas spējas – pamācīšanās; kas dod no sava, lai to dara vientiesīgi; kas valda, lai dara to rūpīgi; kas strādā žēlsirdības darbu, lai dara to ar prieku. Jūsu mīlestība lai ir neliekuļota. Nīstiet to, kas ļauns, pieķerieties tam, kas labs.” (Rm 12:7)

Un vēl – mācīt nozīmē ticēt, ka skolotāja darba nav bijis veltīgs. Mīlošs skolotājs visvairāk tiek saprasts un sadzirdēts, kad tiek veicināta skolēna spēju un talantu realizācija un kāds, klausoties tevī, kļūst par tādu, kam ļauts sasniegt arī citas sirdis. Lai pieklājība, godīgums un cieņa pret citiem cilvēkiem ir nezūdošs pamats, uz kura tiek veidotas savstarpējās attiecības sabiedrībā. Un lai tas notiek mūsu dzimtajā valodā, jo, kur skan latviešu valoda, tur turpinās mūsu tautas stāsts – no paaudzes uz paaudzi.

Kā jau teicu, gan Baznīcas, gan skolas būtība ir mācīt, lai katrs, kas mācās, iegūtu gudrību. Bet sakiet, kas, jūsuprāt, ir gudrība? Vārda skaidrojumā ir teikts: “Gudrība ir īpašība, kam raksturīga plaša zināšanas, attīstīta domāšana, bagātīga pieredze, izpratne, piesardzība un spēja rast risinājumu dažādās dzīves situācijās.”

Bet būtisks ir jautājums, no kurienes tā radusies. Pateicoties tieši Ernstam Glikam par Bībeles tulkojumu latviešu valodā, mēs rodam paša Dieva atbildi tam, kas ir gudrība, un līdz ar to, kas ir katras skolas būtība. Ieklausīsimies Dieva vārda lasījumā no Sālamana pamācību grāmatas 8. nodaļas: “Jo gudrība ir labāka par pērlēm, un nekas no visa, ko varētu vēlēties, nevar līdzināties tai. Es, gudrība, mītu līdzās atziņai un māku dot labu padomu. Bijība Tā Kunga priekšā ienīst nelāgo, ienīst tukšu iedomību, augstprātību un ikvienu ļaunu ceļu, un manī mīt naidis pret netaisnām un neīstām runām. Manā rīcībā ir abi – tiklab padoms, kā darbs, man pieder saprāts un vara.

Ar manu palīdzību valda ķēniņi un padomnieki dod tiesas un dod likumus. Uz mani balstīdamies, valda lielkungi un dižciltīgie, visi zemes soģi. Es mīlu tos, kas mani mīl, un tie, kas mani laikus meklē, mani arī atrod. Bagātība un gods ir manās rokās, paliekama manta un taisnība.

Mani augļi ir labāki par zeltu, pat par vistīrāko zeltu, un ieguvums no manis ir cieņīgāks nekā izlasīts sudrabs. Es virzu savus ceļus pa taisnīgo ceļu, pa tiesību teku, lai es labi aprūpēju tos, kas mani mīl, un piekrāju jo pilnas viņu dārgumu krātuves. Es esmu bijusi

Tā Kunga rīcībā jau Viņa ceļu pašā sākumā; iekams Viņš kaut ko radīja, es biju pie Viņa, jau no pirmā laika.

Es esmu ielikta un pastāvu jau no mūžības, no paša sākuma, iekāms pat vēl zemes nebija. Kad vēl nebija dziļumu, es biju jau dzimusi, kad ūdens avoti vēl neburbuļoja savā plūsmā. Iekāms vēl nebija ielikti kalnu pamati un pakalni nebija radušies, es jau pastāvēju.

Iekāms Tas Kungs vēl nebija izveidojis zemi, nedz arī to, kas ir uz zemes, pat arī vēl ne kalnus zemes virsū. Kad Viņš darināja debesis, es biju tur klāt, tāpat tad, kad Viņš pāri visiem dziļumiem pārstiepa pāri savu augsto debess jumu.

Kad Viņš augšā nostiprināja padebešus, bet zemes dziļumos drošās vietās iestiprināja

avotus un akas, kad Viņš novilkā robežas jūrai un ūdeņiem, lai tie nepārkāptu Viņa pavēles un neplūstu šīm robežām pāri, kad Viņš nostiprināja pamatus pašai zemei, tad es biju pie Viņa kā palīdzē darbos un to kārtotāja, un man bija ik dienas savs prieks, un es vienmēr līksmojos Viņa priekšā, un es līksmojos Viņa zemes virsū, un mans prieks ir joprojām pie cilvēku bērniem.

Tādēļ nu paklausiet man tagad, mani dēli! Jo svētība ir ar tiem, kuri ietur manus ceļus. Uzklusiet manas pamācības, kļūstiet dziļi savā atziņā un neatmetiet tās! Labi ir cilvēkam, kas mani paklausa, būdams cauru dienu nomodā pie manām durvīm un stāvēdams atslēdies pret manu durvju balstu stabiem! Kas mani atrod, tas atrod dzīvību un iegūst labpatiku Tā Kunga acīs.” Āmen. ●

DZEJAS DIENAS

Foto – Edijs Kalekauris

Ligita Ābolniece

Pienene

Aug pienene septembra zālē,
par baltu rūgtumu sevī tā dzied,
bet galvu ceļ lepni un stalti,
un acīs tai pavasar's zied.

Lido vēl bites un irši,
saldū medu atrast tie vīd,
bet mežos ir plaukušī virši,
un gadam deniņos sarma jau krīt.

Aug pienene septembra zālē,
un rūgtumu sevī tā tur,
saule līst zeltainās acīs,
viņā atmiņu uguni kur.

Aug pienene septembra zālē.
Neviens nepateiks – raud tā vai smeļ.
Uz debesīm pacelta galva,
kaut apkārt kļāvlapas dej.

Cilvēks pie Vārda

Cilvēks pie Vārda
caur gadsimtiem nāk,
vīzēs un pastalās āvies,
kungu rijā ar darbiem rāvies...

Cilvēks pie Vārda
caur gadsimtiem nāk,
no trijjūga karietes kāpis,
pucētiem zābakiem kājās...

Cilvēks pie Vārda
caur gadsimtiem nāk,
cepuri rokās paņēmis,
baltu lakatu galvā sējis ...

Cilvēks pie Vārda
caur gadsimtiem nāk,
kaut tālumā traucē
lielgabazvalves...

Cilvēks pie Vārda
caur gadsimtiem nāk,
no lepna auto izkāpis,
pulti turēdams rokā...

Cilvēks pie Vārda
caur gadsimtiem nāk,
sirdi vaļā
kā Grāmatu Grāmatu vēris...

Dievs pie cilvēka
caur gadsimtiem nāk,
maizē un vīnā ietvēries,
Debesis vaļā mums vēris. ●

Šā gada LELB 30. Sinodē pirmo reizi sinodāļi (gan laji, gan garīdznieki) bija sadalīti mazākās darba grupās, kurās divu dienu laikā bija jāatbild uz trim jautājumiem. Pirmais jautājums bija: “Par kurām norisēm mūsu Baznīcā pēdējo gadu laikā esmu pateicīgs Dievam?”, otrais –

“Ko es gribētu pajautāt arhibīskapa amata kandidātiem?” un trešais – “Aktualitātes mūsu Baznīcā, kuras būtu jārisina, jāattīsta tuvākajā laikā?”. Daļu no otrā jautājuma klāsta “Svētdienas Rīta” redaktore Inga Reča uzdeva arhibīskapam *electus* Rinaldam Grantam, un atbildes publicējām žurnāla jūlija numurā.

Augusta, septembra un oktobra numuros lasiet, par ko sinodāļi pateicas Dievam un kam Baznīcai vajadzētu pievērst uzmanību tuvākajā laikā. ●

Par kurām norisēm mūsu Baznīcā beidzamo gadu laikā esmu pateicīgs Dievam?

(Turpinājums)

Pateicība Dievam, ka ir uzticējies kalpošanu, un par sakārtoto LELB struktūru un mācītāju algu jautājumu jo īpaši. Paldies par skaistajiem dievnamiem, kurus cilvēki grib apmeklēt. Pateicība par pastāvību un nemainību dievkalpojuma kārtībā. Pateicība par cilvēkiem baznīcā. Par novēlēto mantojumu draudzēm, kas ļauj risināt praktiskās lietas – sarīkot svētku dievkalpojumu, saremontēt sakristejā elektrību utt. Par iespēju kalpot kā vikāram. Prieks par iespēju uzcelt mācītājam māju un par labu mācītāju, kurš dzīvo pie draudzes. Pateicība par to, ka varam dzīvot miera laikā, ka varam sludināt Evaņģēliju. Par daudzām labām grāmatām, kas šķiet pašsaprotami, bet ir liela dāvana. Paldies par iespēju atstāt labākus dievnamus, nekā saņēmām. Paldies par cilvēkiem, kuri ierodas draudzēs meklēt Dievu. Pateicība Dievam par vadību visās lietās. Paldies par Baznīcu, kas ir uzticīga Dieva vārdam, luteriskajām apliecībām, par cieņu pret garīgo amatu. Par to, ka dievkalpojumi kļūst celsmīgāki. Pateicība par Mazirbes rekolekciju centru. Par Baznīcas konservatīvo virzienu. Paldies par arhibīskapu, kurš uzskata, ka Bībele ir Dieva vārds. Pateicība par mācītāju tālākizglītību Saldū. Par svētdienas skolas sadraudzības dienām Liepājas diecēzē. Par Svētdienas skolas nozares organizēšanu. Par mācītāju norīkošanu uz mazajām draudzēm. Par Lutera Akadēmijas ārzemju plūsmu. Par izglītotu laju kalpošanu draudzē. Par LELB jauno mājaslapu (vieglāk iegūt informāciju). Par Ikšķiles iecirkņa prāvesta darbu. Par stabilitāti finanšu un saimnieciskajā darbībā. Par Dieva vadību.

Par mācītāju pēc pandēmijas. Par draudzes 90 gadu jubileju un diviem mācītājiem. Par 11. bausli (mācītājs kalpo cilvēkiem un sabiedrībai). Par Baznīcas stāju ticībā un palikšanu mīlestībā. Pateicība par to, ka draudzē ir mācītājs, kurš kalpo. Par ērgelnieci, kura var spēlēt dievkalpojumus. Par to, ka Baznīca mums dāvā iespēju mācīties. Pateicība par to, ka draudze ir atgriezies pirms Covid laika lielumā. Pateicība par draudzes svētdienas skolu un to, ka skola ar saviem audzēkņiem nāk uz baznīcu. Pateicība par to, ka draudze pastāv, kaut arī tai nav sava mācītāja. Pateicība par Baznīcas lielajiem kopīgajiem pasākumiem un iespēju piedzīvot kopību. Pateicība par atgūto baznīcu, kura kara laikā tika izpostīta. Pateicība par to, ka ir cilvēki, kuri savus bērnus ved uz svētdienas skolu, kaut paši nav draudzē. Pateicība par laju kalpošanu. Pateicība par ērgelnieku, mūziķiem draudzē un koncertiem. Pateicība par baznīcas jumta nomainu un dievkalpojuma apmeklētāju pieaugumu. Pateicība par atbildētām lūgšanām, atjaunoto baznīcu un mācītāju. Pateicība par iespēju pulcēties dievkalpojumos situācijā, kad draudzei nav sava dievnama. Pateicība par apstiprināto draudzes padomi un īstajām ērgelēm lauku draudzē. Pateicība par to, ka esam konservatīva luteriskā Baznīca, atvērta ekumenismam. Pateicība par garīgajiem skolotājiem un iespēju augt kalpošanā. Pateicība par iespēju būt dažādās LELB draudzēs un kalpot. Pateicība par ilggadējiem draudzes kalpotājiem. Pateicība par vīriem draudzēs!

Pateicība par aizlūgšanām, ko praktizējam draudzēs. Par Baznīcas atbalstu mazajām draudzēm. Par Mazirbes rekolekciju centru, mājaslapu. Par draudzes izaugsmi. Par draudzes kori. Pateicība par iespēju piesaistīt finanses baznīcas sakārtošanai. Pateicība par to, ka draudzē atgriezies dzīvība, ka iedzīvotāji vēlas laulāties un saņemt Kristību pēc neliela klusuma perioda. Par atjaunoto diakona amatu. Pateicība par iesvētībām, paveiktajiem saimnieciskajiem darbiem baznīcas ēkas atjaunošanā. Par ekumenisko kustību. Par jauniem cilvēkiem, kuri ienākuši draudzē, par jauniem pienākumiem un atbildībām. Par pārtikušu draudzi, kas nācis ar smagu darbu, par kalpošanas nodošanu pēctecim. Pateicība par sludināto Dieva vārdu un visām lietām, kas pievestas klāt. Par to, ka Dievs profesionālajā darbā ienesis lielas pārmaiņas un veiksmi. Paldies par svētību, gaišumu un nosvinētajiem baznīcas 250 gadiem, par apņēmību savest atpakaļ draudzē nokļīdušās avis. Prieks, ka tas sāk izdoties, cilvēki iesaistās draudzes darbā. Pateicība par katru dievkalpojumu, par to, ka bijuši lieli pārbaudījumi, bet Dievs veiksmīgi izvedis cauri visām grūtībām. Pateicība Dievam par piedzīvoto pirmo Sino-di tik vēsturiskā brīdī. Pateicība par “Svētdienas Rītu”, satiktajiem cilvēkiem, sadraudzību. Pateicība palīgiskajam par iesaistīšanos, par 80 cilvēkiem lūgšanu brokastīs. Par dziedātāju Anci Krauzi, daudz klātesošajiem, cerība, ka tas atstās labu iespaidu uz turpmāko nākotni, uz vēlēšanu rezultātiem, par atbildētām lūgšanām. Paldies par palīgmācītāja kalpošanas iespēju, par darbu papildus būvniecībā, baznīcas atjaunošanā. Par to, ka viņš prot izmantot kalpošanas iespēju dažādos veidos. (Noslēgums oktobra numurā.)

Aktualitātes mūsu Baznīcā, kas būtu jārisina, jāattīsta tuvākajā laikā

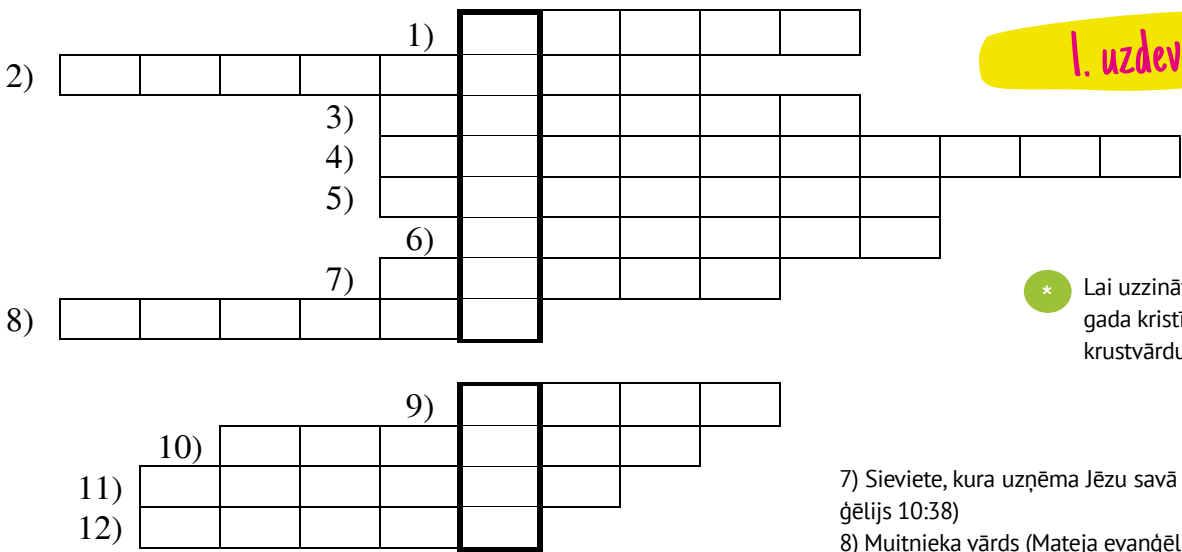
(Turpinājums)

88. Vairāk uzmanības pievērst mācītāju dvēseļu aprūpēšanai. 89. LELB kopīgais pasākums (Baznīcas diena). 90. Kā dabūt cilvēkus ārā no sava sociālā burbuļa. 91. Agenda mācītājiem. 92. Vairāk informācijas no Virsvaldes. 93. Draudžu priekšnieku kopīgās sanāksmes, līdzīgi kā mācītāju konventi. 94. Sadraudzība ar apkārtējām draudzēm. 95. Baznīcas diena, iesaistot jauniešus. Izmantot sociālos tīklus jauniešu uzrunāšanai. 96. Būt dzīvākiem sociālajos tīklos. 97. Kuri amati draudzē ir brīvprātīgi, kuri apmaksāti? Vadlīnijas. Kādā veidā apmaksāti? 98. Vajag grāmatvedības kursus. 99. Nenovirzīties no Kristus. 100. Svētdienas skola – pusaudzis – jaunieši – kalpotājs – mācītājs. Kā izveidot šādu ķēdi? 101. Atvērts visiem, bet ne visam. Kur mēs velkam robežu? Reizēm pietrūkst mācītāju izglītības par to, kas atbilst mūsu Baznīcai. (Piemēram, J. S. Baha “Ave Maria” draudzē tiek aizliegta, jo it kā katoļu “štelle”.) 102. Dievnama remonts. Pat valsts nozīmes pieminekļiem netiek resursi. 103. Mācītāju atalgojums. 104. Trūkst draudzes priekšnieku (kalpotāju) izglītības sagatavošanas – instrukcija, rokasgrāmata. Kritēriji labi padarītam darbam. 105. Līdzekļi misijas darbam, specifiski apmācot darbam ar bērniem un jauniešiem. Tai skaitā mācekļības attīstīšana, lai būtu motivēti kalpotāji. 106. Tehniskā apsekošana dievnamiem centralizēti, draudžu īpašumu apsaimniekošana. 107. Pieredzes apmaiņa starp draudzēm – organizēšana un veicināšana. 108. Baznīcas klātbūtne vietās, kur ir cilvēki. Piemēram, lielveikali, sporta pasākumi, pilsētas svētki u. c. 109. Ziedošanas kultūras attīstīšana. 110. Nodokļu atvieglojumi ziedotājiem (līdzīgi kā sabiedriskā labuma statuss). 111. Draudzes locekļu datubāzes sakārtošana draudzēs. 112. Veicināt sadarbību ar valsti izglītības jautājumos (piemēram, kristīgā mācība). 113. Baznīcas dienu organizēšana. 114. Palīdzība mazajām draudzēm, kam lieli īpašumi (cilvēku, darbaroku trūkums).

115. Kalpotāju neaktivitāte – ar personīgu uzrunāšanu. Organizēt pasākumus Alfa, Via de Cristo, nometnes. 116. Pēc svētdienas skolas – jauniešu “noturēšana” draudzē. 117. Kā organizēt kalpotāju un jauniešu piesaisti? Padalīties ar labo praksi pieredzi/darbnīcas. 118. Jauniešu nometņu organizēšana. 119. Mācītāja klātesamība jauniešu un svētdienas skolas darbā. 120. Kā runāt saprotamā valodā ar attiecīgiem vecuma posmiem? 121. Kurš seko līdzī mācītāja kvalitātes izaugsmei? 122. Pievērst uzmanību Lutera Akadēmijas studentu motivācijai, kāpēc vēlas kļūt par mācītājiem. 123. Prakse pirms ordinācijas. 124. Kristīgas vasaras nometnes bērniem un jauniešiem. 125. Metodiskie materiāli darbam ar bērniem un jauniešiem. 126. Atjaunot Baznīcuvienojošus pasākumus – sadraudzības, nometnes, draudžu dienas. 127. Apmācību programma draudžu padomēm komandas veidošanā. 128. Teoloģiskas diskusijas par garīgām praksēm u. c. teoloģiskiem jautājumiem. LELB + rezultātu komunikācija draudzēs. 129. Kā iesaistīt vīriešus draudzes kalpošanā, dzīvē un dievkalpojumos? 130. Komunikācijas uzlabošana starp Baznīcas vadību (Kapitula locekļiem) un draudzēm. 131. Jāattīsta mūsu draudžu attiecību veidošana LELB. 132. Baznīcas sadraudzības atjaunošana LELB, Draudžu dienas, Diecēzes dienas (īpaši RAD). 133. Intensīvāka informācija par pasākumiem un notikumiem draudzēs. 134. Mācekļības attīstīšana draudzēs, lai mudinātu uz garīgo kalpošanu. 135. Centralizētu juridisko un saimniecisko jautājumu risināšanas palīdzība mazajām draudzēm īsā laikā (piemēram, notārs). 136. Iesvētes mācību process (*no fast-food!*) (centralizācija, standarts, elastība), jauniešu nometnes? Informācija diecēzē? 137. “Aizmigušo” aktualizēšana, aprūpe, interese. 138. Mācītāja klātbūtne – saikne ar kopienas. 139. Sprediķu kvalitāte.

140. Digitālā satura attīstības centralizācija. 141. Mācekļības digitalizācija. 142. Mācītāju “apkope”. 143. Maksimālu atbalstu mazajām un lauku draudzēm. 144. Darīt iespējamu tālākizglītību visiem (internetā utt.), izmantot piedāvātās iespējas. 145. Visu veidu atbalsts jauniešu centriem, ģimenes dievbijībai. 146. Atbalsts Garīgajiem vingrinājumiem, PVI, *Via de Cristo*. 147. Biežāk dievkalpojumus draudzēs un citur (piemēram, pansionātos). 148. Sadraudzība starp draudzēm. 149. Vikāru saraksts (aizvietojo mācītājus). 150. Datubāze LELB draudžu pasākumiem (piemēram, bērnu nometnes, laulības kursi u. c.). 151. Resursu optimizācija. 152. Nepārņemt draudzē laicīgās varas birokrātiju. 153. Datubāze saimniecisko darbu veicējiem. 154. Liturģisko tekstu pieejamība (piemēram, lai var izdrukāt Dziesmu grāmatu). 155. Palīdzība sociāli neaizsargātajiem. 156. Kazuāliju saskaņošana draudžu un mācītāju starpā. 157. Baznīcai nepieciešams būt saiknē ar ārpus tās esošajiem sabiedrības slāņiem, iestādēm. 158. Trūkst jaunu cilvēku, nepieciešams lūgt par šo un mēģināt strādāt vairāk šajā virzienā. 159. Jāuztur lūgšanas par jauniešiem. 160. Sekmēt 10. tiesas maksāšanas kultūru. 161. Garīgo atbalstu, iedrošinājumu mācītājiem strādāt ar jauniešiem. 162. Prioritātes mazām draudzēm, palīdzības organizēšana. 163. Lielās draudzes uztur sadraudzību ar mazām, stiprina, izzina vajadzības, veicina pieredzes apmaiņu. 164. Dalība medijos – lielāku. Digitālā pieejamība. 165. Mazo draudžu pieejamība LELB vadībai, komunikācija. 166. Mācekļību, Bībeles stundas draudzēs. 167. Veicināt ģimeņu ienākšanu baznīcās. 168. Veco ļaužu, vientuļo dvēseļu kopšana. 169. Vides pieejamība baznīcās. 170. Apkure baznīcās. 171. Bērnu un jauniešu iesaistīšana draudzes dzīvē un kalpošanā. (Noslēgums oktobra numurā.)

1. bauslis

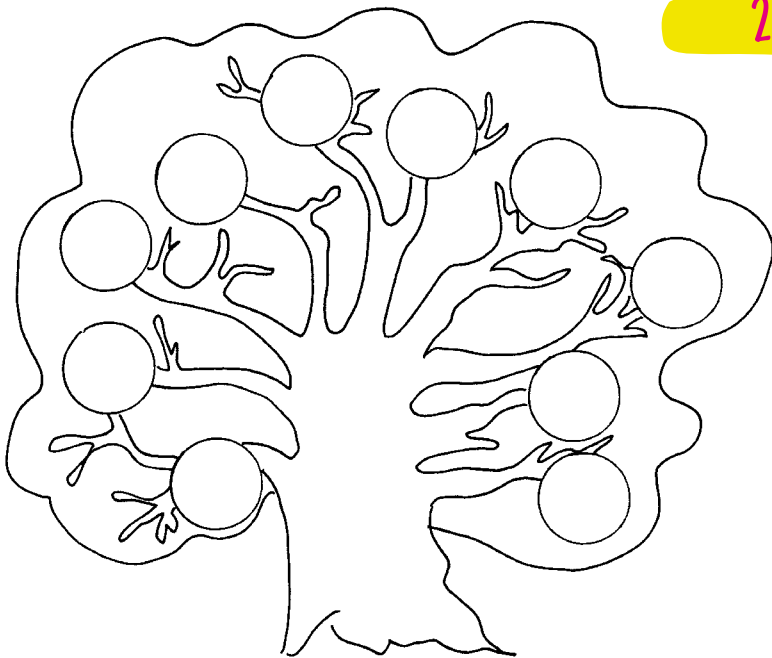
1. uzdevums

* Lai uzzinātu jaunā mācību gada kristīgo tēmu, izpildi krustvārdu mīklu!

- 1) Pasaules Radītājs (1. Mozus grāmata 1:1)
- 2) Debess spīdekļi, kuram sekoja Austrumu gudrie (Mateja evaņģēlijs 2:2)
- 3) Grāmata par Dievu
- 4) Labā vēsts jeb _____
- 5) Apustuļa Pētera īstais vārds (Mateja evaņģēlijs 16:18)
- 6) Noziedznieka vārds, kuru Poncijs Pilāts atbrīvo Jēzus vietā (Lūkas evaņģēlijs 23:18)

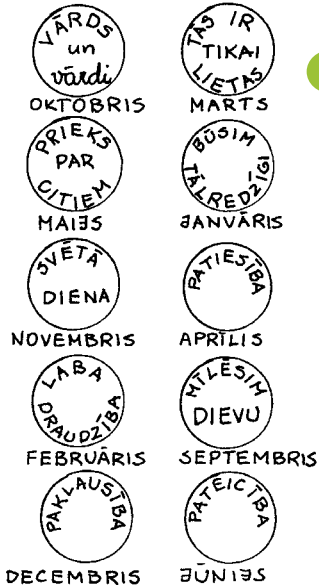
- 7) Sieviete, kura uzņēma Jēzu savā namā (Lūkas evaņģēlijs 10:38)
- 8) Maitnieka vārds (Mateja evaņģēlijs 9:9)
- 9) Pilsēta, kurā kāzās pietrūka vīns (Jāņa evaņģēlijs 2:1)
- 10) Ķēniņa vārds, kura valdīšanas laikā piedzima Jēzus (Mateja evaņģēlijs 2:1)
- 11) Pilsēta, kuras ceļmalā sēdēja aklais ubags (Lūkas evaņģēlijs 18:35)
- 12) Cik zivju bija zēnam, kad Jēzus pabaroja milzu ļaunpūli (Jāņa evaņģēlijs 6:9)?

2. uzdevums

3. uzdevums

- * Padomā un pabeidz rakstīt teikumu, ko visvairāk mīli darīt un kas aizņem lielu tavu dienas laiku, ko nemaz nevajadzētu darīt!
Pirmais Dieva likums:
MĪLĒSIM DIEVU VAIRĀK PAR KĀRUMIEM, MOBILO, _____

* Lai uzzinātu mēnešu tēmas, kurās tiks atspoguļoti Dieva desmit likumi, katrā aplī ir jāielīmē vai jāieraksta secīgi tēma, sākot no mācību gada pirmā mēneša SEPTEMBRA! Neaizmirsti izkrāsot vareno ozolu!

Pirmais bauslis
Es esmu Tas Kungs, tavš Dievs, tev nebūs citus dievus turēt manā priekšā.

Sirds bauslis

Ivars Jēkabsons, mācītājs

“Es priecājos par Taviem baušļiem, tie man ir mīļi.” (Ps 119:47)

Vai jums patīk, ja visu laiku kāds saka “nedrīkst!”? Protams, ne! Bet reizēm teikt “nedrīkst” ir ļoti labi, piemēram, nedrīkst sist, ņemt svešu vai melot. “Nedrīkst” ir kā bremzes velosipēdam – palīdz apstāties, pirms nodarām pāri sev vai citiem.

Dieva baušļi ir ceļa rādītāji mūsu dzīvē. Tie palīdz atrast pareizo ceļu un sargā, lai nenokļūstam grēkos un tumsā.

Tas ir kā stāstā par Pūci, kas devās ciemos uz pilsētu. “Te ir kā biezā mežā,” viņa brīnījās, skatoties apkārt. “Tik daudz māju kā dobumu kokos, tik daudz cilvēku un mašīnu! Kā viņi visi viens otram neuzbrauc virsū?” Draugi paskaidroja: “Mēs ievērojam ceļazīmes un luksoforus. Tie parāda, kad jāapstājas un kad jādod ceļš otram. Tāpēc varam dzīvot droši.”

Tāpat ir ar Dieva baušļiem – tie ir kā luksofori un ceļazīmes dzīvei.

Dievs deva 10 baušļus Israēla tautai, kad tā devās ceļā uz brīvību. Pirmais no tiem uzsver galveno – cilvēka sirds uzticību Dievam. Dievs saka: “Es esmu Dievs, tavš Kungs, tev nebūs citus dievus turēt Manā priekšā.” Tas nozīmē, ka Viņš, mūsu Radītājs un mīlošais Tēvs, zina, kas mums ir vislabāk. Tāpēc mums jāklausa Viņa likumiem, nevis jāseko elkiem.

Vai tas nozīmē, ka Dievs grib, lai mēs Viņam paklausām bailēs? Nē! Viņš grib, lai mēs paklausām mīlestībā – kā bērni mīļiem vecākiem. Jo Jēzus dēļ mēs Dievu varam saukt par mūsu Tēvu. Kā Bībelē rakstīts: “Redziet, kādu mīlestību Dievs mums ir parādījis, ka tiekam saukti Dieva bērni.” (1Jņ 3:1)

Mēs pildām baušļus tāpēc, ka mīlam Dievu. Un, kad Viņam uzticamies, mūsu sirds kļūst gaiša un droša ticībā, gluži kā Pūcei, kura pilsētā iemācījās, ka ceļazīmes nav šķērslis, bet palīgs.

PĀRDOMĀM

- * Kādas lietas tavā dzīvē ir pašas svarīgākās? Kāpēc?

LŪGŠANA

- * Palīdzi man Tevi vērtēt augstāk par visām šīm lietām!

Izdota kristīga DOMINO SPĒLE “Meklē mani!” par septiņām Jēzus līdzībām:

- sinepju graudiņu, • atrasto drahtu, • dārgo pērli, • apslēptajiem dārgumiem, • Labo Ganu, • atrasto avi un • sējēju.
- Spēli var izmantot gan svētdienas skolas nodarbībās, gan arī spēlējot ar bērniem ģimenes vai draugu lokā. Spēles zīmējumu autore ir māksliniece Daiga Jirgensone. Pārdomu tekstus pēc Labā gana katehēzes materiāliem veidojusi Dace Valnere. Spēles izdevējs – nodibinājums “Katoļu Baznīcas Vēstnesis”. Spēli var iegādāties IHTIS grāmatveikalā Rīgā, Mazajā Pils ielā 4.

Nams uz klints

4. uzdevums

- * Izlasi Mateja evaņģēlija 7. nodaļu no 24. līdz 27. pantam! Apskaties un izlasi zīmējumu!

Sagatavojuši
Rīgas 1. Kristīgās pamatskolas
direktore Iveta

"DIEVS

**MUMS PATVĒRUMS
UN SPĒKS."***

(Ps 46:2)

* 2025. gada
septembra lozungs